

Đại Học Yêu Quái

Contents

Đại Học Yêu Quái	1
1. Chương 1: Mẫu Kịch Nhỏ	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	5
4. Chương 3	10
5. Chương 4	15
6. Chương 5	19
7. Chương 6	21
8. Chương 7	24
9. Chương 8	26
10. Chương 9	29
11. Chương 10	33
12. Chương 11	36

Đại Học Yêu Quái

Giới thiệu

Tên gốc : Độ dài: 122 chươngEdit : tÁoCon đường nối liền giữa yêu giới và nhân giới đã bị đóng lại suốt một ngàn năm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hoc-yeu-quai>

1. Chương 1: Mẫu Kịch Nhỏ

Bạn yêu quái nào đó: Thầy Diệp, thầy không thể dàn xếp tí chút để em đủ điểm qua à?

Diệp Tiểu: Như vậy sao được, câu này hỏi có được sang đường lúc đèn đỏ hay không, bạn chọn đáp án có, vậy lúc ra ngoài bị xe đâm thì phải làm thế nào!

Bạn yêu quái nào đó: Không sao, em là một yêu quái siêu lợi hại, không chết được đâu!

Diệp Tiểu: Chính là không chết mới không ổn đấy!

Bạn yêu quái nào đó: ...

Diệp Tiểu: Chết thì cùng lắm là chiếm một góc nhỏ tí hìn trên báo, không chết thì sẽ được đội lên tít bài! Vậy sao được!

Bạn yêu quái nào đó:

2. Chương 1-2

Hai ngàn năm trước, chỉ trừ nhân giới ra, tất cả năm giới còn lại là thần giới, ma giới, tiên giới, yêu giới, quỷ giới đều lâm vào hỗn chiến, đánh nhau suốt một ngàn năm!

Đối mặt với liên minh cường mạnh của thần giới và tiên giới, ba giới còn lại, cầm đầu là yêu giới liên tục thất bại, kết cục một ngàn năm sau buộc phải tuyên bố đầu hàng, thần giới và tiên giới chiến thắng áp đảo, kết thúc trận chiến kéo dài đằng đẵng.

Là bên chiến bại, yêu giới, ma giới và quỷ giới hiển nhiên phải chịu trừng phạt, bọn họ bị cưỡng chế nghiền ngẫm lỗi lầm, đóng cửa con đường thông ra bên ngoài của ba giới, chỉ giữ lại đường luân hồi giữa nhân giới và quỷ giới.

Yêu ma quỷ của ba giới chẳng muốn chút nào, bọn họ thích nhân giới xiết bao! Chuyện bọn họ thích nhất chính là lượn tới nhân giới ra oai đùa giỡn, làm phạm nhân phải sợ hãi cúng bái!

Đương nhiên, chính vì nguyên nhân này, bọn họ mới đánh nhau với thần giới tiên giới, ngày nào cũng gây chuyện ở nhân giới, nhiễu loạn trật tự bình thường ở đó, quả thực là khiến người ta phải ghét mà!

“Thần tiên đại ca, các ngươi muốn giam bọn yêm bao lâu a, bọn yêm đã biết sai rồi, về sau nhất định sẽ không đến nhân giới quấy rối nữa!” Một đại yêu quái rất có địa vị tại yêu giới đang cò kè mặc cả với chúng thần tiên, “Đừng giam lâu quá nghen, mười năm là được rồi.”

Các “Nhóm cấp cao” của ma giới và quỷ giới cũng gật gù phụ họa, không thể lâu quá được đâu!

Thực lực của yêu quái là mạnh nhất trong ba giới tác loạn, cho nên hai giới kia rất nghe lời yêu giới.

Chúng thần tiên thảo luận, xét thấy đám yêu ma quỷ quái này cả ngày đều không an phận, giam tám mười năm thế nào cũng vô dụng, tốt nhất là không định ngày, khi nào ngoan hăng thả.

Tuy nhiên bọn họ không thể nói thật cho đám này nghe được, nếu không bọn họ nhất định sẽ âm ỉ lên cho xem, không khéo lại đánh nhau lần nữa, chẳng thà trước cứ lừa gạt, đến lúc đó phong ấn thông đạo rồi, cả thế giới sẽ được thanh tịnh!

Mọi chuyện quả nhiên diễn ra rất thuận lợi, yêu ma quỷ ba giới nghe chỉ giam mười năm, tinh thần phần chần về nhà, bọn họ sống lâu, ngoan ngoãn chờ mười năm cũng không phải chuyện gì quá lớn, mười năm sau ra ngoài lại là một hảo hán, có thừa năng lực tung hoành nhân gian!

Thế là thông đạo với thế giới bên ngoài của ba giới bị đóng lại, nhưng họ vẫn có thể di chuyển, thang lang các loại giữa ba giới với nhau.

Sau đó....

Sau đó thì không có sau đó.

Sau mười năm bọn yêu ma quỷ vẫn bị nhốt trong lãnh địa, cứ thế giam a giam, giam suốt một nghìn năm.

Trong một nghìn năm này, ba giới dần hình thành trật tự của riêng mình, khác với việc là một đoàn lộn tung phèo như trước kia, giờ bọn họ đều đã có vương của riêng mình, Yêu vương, Ma vương, Quỷ vương, những yêu ma quỷ khác cũng trầm ổn hơn nhiều, không còn suốt ngày chỉ nghĩ tới chuyện đến nhân giới gây loạn nữa.

Đương nhiên, Yêu vương vẫn là kẻ có thế lực lớn nhất, hai vị vương còn lại đều nghe lời hắn.

Yêu vương đương nhiệm có bản thể là một chúc long, tên Vưu Nhị, hắn vốn mang thần tịch, nhưng không biết vì sao ba nghìn năm trước lại chạy đến chơi bởi cùng chốn yêu, trong hỗn chiến hai nghìn năm trước hắn cứ thế đứng về phe yêu giới, vậy nên chúng thần tiên yêu quái liền tạm coi như hắn “Di dân”.

Bản thể của Ma vương là một con rồng phương tây, tên Bridge, là một con kim long vừa nghiêm túc lại vừa bảo thủ, hắn có thể tử là bảo thạch long và một cục cứng kim long vô cùng đáng yêu. Nói là cục cứng, thực ra chỉ là tên gọi yêu thôi, con hắn đã hơn bảy trăm tuổi, là một con rồng trưởng thành rồi.

Quỷ vương tên Thập Thập, không ai biết bản thể của hắn là gì, theo lời của rất nhiều yêu ma nói, bản thể của Thập Thập xấu hoắc, cho nên mới không muốn để mọi người nhìn thấy, hơn nữa Thập Thập học pháp thuật không giỏi lắm, nhưng quỷ duyên lại tốt cực kỳ, cho nên mới được chọn làm vương.

Một ngày nọ, Vưu Nhị mời một nhà Bridge và Thập Thập tới yêu giới làm khách.

Vì có gì Vưu Nhị lại mời vương của hai giới tới làm khách? Ấy là vì mấy hôm trước hắn mới bói một quẻ, trải qua suy đi tính lại, hắn phỏng đoán hôm nay thông đạo giữa yêu giới và nhân giới sẽ được mở ra, thế nên cao hứng mời bạn tốt tới chúc mừng.

Đừng hỏi tui vì sao Vưu Nhị lại biết xem bói, người hành tẩu giang hồ ấy mà, có ai không có một hai sở trường tuyệt đỉnh đâu!

Bridge và Tháp Tháp nghe xong quả nhiên mừng rỡ, tam giới bọn họ rốt cuộc không bị giam cầm nữa rồi!

Trong sáu giới, lãnh địa của ba giới bọn họ nhỏ xíu hà, căn bản không thể nào so sánh với thần giới tiên giới, thậm chí còn chẳng bằng một phần mười nhân giới, thiết chẳng thể nào chơi cho đã được, mấy trăm năm gần đây con dân của bọn họ đã gia tăng dân số quá trời, sắp hết chỗ tới nơi, phải mau khơi thông khơi ra bên ngoài thôi!

Chơi với nhau lâu như vậy, quan hệ của ba giới đã trở nên vô cùng tốt đẹp, cụ thể biểu hiện ở ngôn ngữ của bọn họ, “tiếng địa phương” gì bọn họ cũng nói được tốt, không hề có chuyện gặp chướng ngại trao đổi, văn hóa đông tây kết hợp nhuần nhuyễn hết sức! Dù gì bọn họ cũng sống lâu, thừa cả đồng thời gian học ngoại ngữ.

p.s: Tiếng địa phương ở đây chính là ngôn ngữ chính thức của các nước, nói cách khác tiếng địa phương của Trung Quốc là tiếng phổ thông, tiếng địa phương của Anh chính là tiếng Anh. Không có cách nào mà, dựa theo góc độ trao đổi quốc tế cho nên mới phân thành ra vậy. (Chú thích của tác giả)

“Vưu huynh, huynh nói thật?!” Bridge nghiêm túc cũng hiếm khi tươi cười như vậy.

“Tất nhiên.” Vưu Nhị cười tủm tỉm gật đầu, “Từ trước đến nay huynh chưa bói sai bao giờ.”

Đang trò chuyện, đột nhiên phía trên cung điện vang rền từng trận sấm, dọa đám yêu quái hoảng sợ, yêu giới đã bị sét đánh bao giờ đâu, chỉ khi nào có yêu độ kiếp mới có thôi.

Mịa, xuất hiện phía trên cung điện, vậy chẳng phải là đại yêu trong cung điện đang độ kiếp sao, là Đại vương ư?

Không đúng, nguyên bản của đại vương chúng ta đã là thần tịch rồi, độ kiếp cái rắm!

Vưu Nhị không chút kinh hoảng, ngược lại còn phá lên cười, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, xem ra sứ giả tiên giới phái xuống đã tới.

Quả nhiên sau khi Vưu Nhị dắt đám yêu quái ra ngoài nghênh đón, chỉ lát sau thông đạo nối với tiên giới đã được mở ra, rất nhiều tiểu yêu mới sinh sau đại chiến đều há hốc miệng nhìn trời, mịa, sau khi sét đánh bầu trời còn xuất hiện mây ngũ sắc nữa chứ! Thiệp đẹp mắt!

Giống Vưu Nhị, quả nhiên khi thấy sứ giả từ tiên giới đến, đám yêu quái cũng hoan hỉ không thôi, mịa, bọn họ vậy là đã có thể “Du lịch nước ngoài” rồi đúng không? Đám yêu quái hơn ngàn tuổi đều nhớ nhân giới phen hoa muốn chết, còn số dưới ngàn tuổi thì đã được người lớn trong nhà kể cho nghe, cũng ước ao mong chờ quá trời!

Không bao lâu, tiên nhân liền cười mây đáp xuống đất.

“Cười mây cát tường tới thì chắc là tiên giới rồi, giờ tiên giới đều ăn mặc như thế sao?”

“Không biết a, tò mò ghê á, cơ mà tiên nữ này ăn mặc đẹp thiệt, coi cái chân trắng bóc kia kìa, chắc chắc!”

“Nam nhân này đeo cái gì trên mặt kia, thiệt là kỳ quái.”

...

Đám yêu quái bị nhốt một ngàn năm tất nhiên không rõ cách ăn mặc hiện thời của tiên nhân, nếu có một người bình thường đứng ở đây, ắt hẳn người đó sẽ nhận ra.

Tiên nữ này mặc một bộ trang phục công sở màu tím nhạt, trên mặc áo vest, dưới mặc váy ngắn bó sát, để lộ đôi chân dài thon thả, dáng người cũng rất đẹp, mái tóc dài uốn cong xõa trên vai, trong tay cầm tập văn kiện, nhìn vừa giỏi giang vừa gợi cảm.

Hai tiên nam bên cạnh có lẽ là trợ lý hoặc bảo tiêu, cả hai đều mặc áo tây trang đen và sơ mi trắng, tóc ngắn, nhìn hiên ngang khí phách, trong đó có một người đeo kính mắt viền vàng, cực độ anh tuấn ưu mỹ.

Tiên nữ nhìn yêu quái bốn phía, cau mày nhỏ giọng nói, “Hừ, sao lại cử tôi đến xử lý đám nhà quê này chứ...”

Trong bản raw ghi tên Bridge là Phổ Lợi (), mình không chắc dịch thành thế kia đã chuẩn chưa, ai biết thì chỉ mình nhé.

Bạn công đã được điểm danh ở chương này rồi đó, mọi người có biết ảnh là ai hơn ~

3. Chương 2

Câu “đám nhà quê” của tiên nữ tất nhiên không để đám yêu quái nghe được, Vụ Nhị thì mơ hồ nghe được tiên nữ nói, nhưng hẳn cũng không nghe rõ ràng.

Lũ yêu đang định hỏi ba vị tiên mục đích tới đây, tiên nữ đã giành nói trước.

Đầu tiên cô tập hợp đám yêu quái ở khu vực xung quanh lại, sau đó thanh giọng tự giới thiệu, cơ mà lũ yêu hoàn toàn không hiểu cô nói gì, trư nhân là sao? Đang yên đang lành làm tiên không thích mà lại đi biến thành heo là sao?

Thực ra tiên nữ nói là “Chủ nhiệm”, hai giới tiên thần cũng phát triển đồng bộ với nhân giới, giờ đã hoàn toàn “Nhân giới hóa”, có rất nhiều tiên đã trở thành “Nhân viên công chức”.

Tự giới thiệu xong, không đợi lũ yêu có phản ứng, tiên nữ mở tập văn kiện, vừa xem vừa nói, “Là thế này, căn cứ theo lịch sử tư liệu ghi chép lại, yêu giới, ma giới, quỷ giới đã bị phong ấn suốt một nghìn năm, gần đây tiên giới chúng tôi và thần giới mở hội nghị cấp cao, quyết định giải trừ phong ấn cho ba giới các người, một lần nữa mở cửa thông đạo thông với các giới khác của ba giới.”

Tiên nữ dùng từ khá hiện đại, có rất nhiều “Thuật ngữ chuyên nghiệp”, thực ra lũ yêu nghe xong không hiểu hết, cơ mà thông đạo một lần nữa được mở cửa thông với các giới khác là không nghe lệch đi đâu rồi! Bọn họ nghe hiểu cái này đó nha!

Tiếng hoan hô vang lên bốn phía, lũ yêu tranh cãi ầm ĩ, ngay cả ba vị vương cũng kích động không nói nên lời, bọn họ rốt cuộc đã có thể ra ngoài! Đã qua suốt một nghìn năm a!

“Im lặng! Im lặng!” Tiên nữ ra hiệu cho lũ yêu tiếp tục nghe cô nói, “Tôi còn chưa nói xong, có thể mở cửa, nhưng việc ra ngoài của các người có hạn chế.”

“Hạn chế thế nào?” Vương Nhị đại diện cho lũ yêu hỏi.

“Tới tiên giới và thần giới thì không có hạn chế, nhưng nếu đi tới nhân giới, các người không được sử dụng pháp thuật, cũng không được biến về nguyên hình.”

“Há?!” Lũ yêu chẳng hiểu ra sao, hạn chế kiểu quái gì vậy, bọn họ tới nhân giới không được xài pháp thuật? Vậy thì còn gì là lạc thú nữa!

“Hiện tại nhân giới là trọng điểm bảo vệ của hai giới tiên thần chúng tôi, các người có thể đi du lịch (Lữ du), nhưng không được để con người phát hiện các người là yêu quái.”

“Phát hiện thì làm sao?” Lữ du (dầu lừa) là sao? Là dầu trên người con lừa ấy hả?

Một nghìn năm không gặp, tiên giới giờ nói chuyện kì quái ghê, ba câu thì có hai câu nghe không hiểu, ăn mặc thì không đủ trang trọng, đến cách nói chuyện cũng chả văn nhã tí nào, chặc chặc chặc...

“Phát hiện một lần sẽ bị sét đánh một lần, phát hiện hai lần sét đánh hai lần, đánh chết thì xong việc.” Tiên nữ mặt không biểu cảm nói.

Lũ yêu bị dọa sốc, hung tàn như vậy?! Phải biết rằng đại chiến nghìn năm trước cũng chỉ là kéo bè kéo lũ đánh nhau thôi, chúng ta không chuộng vung đao múa kiếm máu chảy thành sông ghen! Cha nường vất vả lắm mới nuôi ta lớn đến từng này, sống được mấy trăm mấy ngàn năm, cũng không cần độ kiếp, sao có thể tự dưng bị sét đánh chết được!

Quả thực quá hung tàn! Quả thực không ổn tí nào!

“Các vị, rất xin lỗi, chủ nhiệm của chúng tôi vốn thích nói đùa.” Tiên nam đeo kính mắt viền vàng đứng bên cạnh tiên nữ đột nhiên mở miệng.

Tiên nữ bĩu môi, cô căn bản không muốn đến nơi quê mùa này, phải đối mặt với một đám hai lúa, thực sự là phiền muốn chết, tuy nhiên nếu đã nhận nhiệm vụ, cô sẽ hoàn thành tốt, vì thế cô vung tay, nâng vài trăm yêu quái lên mây ngũ sắc, “Tôi trước đưa các người đi dạo quanh một vòng nhân giới.”

Các yêu quái được lựa chọn không nhận được kích động, không ngừng vẫy tay cáo biệt với đám tiểu đồng bọn hâm mộ ghen tị tiếc hận bên dưới, có thể đi nhân giới đó ghen, lại còn cười mây ngũ sắc đó ghen, quá hạnh phúc!

Cơ mà vừa hạnh phúc không bao lâu, lũ yêu đã cảm thấy không ổn, bởi vì bọn họ đã tới nhân giới.

Đương nhiên nhân loại không nhìn thấy thứ phép thuật như mây cát tường, nhưng đám yêu quái đứng trên mây thì có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Trời ơi đây là địa phương quỷ quái nào? Nhân giới thành ra cái dạng này ư?

“Thần tiên tỷ tỷ, đây là cái gì a?”

“Nhà.”

“Nhà cao thế á?! Chọc đến mây rồi!”

“Thần tiên tỷ tỷ, đó là cái gì a?”

“Xe.”

“Sao vừa không có ngựa kéo mà lại còn chạy nhanh như thế?!”

“Thần tiên tỷ tỷ, cái kia là cái gì a?”

“Phi cơ.”

“Phi kê (Gà bay)?! Giờ gà ở nhân giới đều to như vậy?! Lại còn không có lông! Không có lông mà còn bay được?! Con gà này quá lợi hại!”

...

Nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan của đám yêu xuất hiện hết cái mới này tới cái mới khác, bọn họ đã bị dọa choáng váng, nhân giới hiện tại sao lại lợi hại như vậy! Một nghìn năm không thấy, bọn họ đều đã học được pháp thuật cao minh rồi sao?! Bọn họ còn lợi hại hơn yêu quái chúng ta nữa! Ít nhất chúng ta cũng không tạo ra được nhà ở to lớn rắn chắc như vậy!

“Thực ra cũng không có gì, yêu quái chúng ta đều thông minh tuyệt đỉnh, loại pháp thuật này nhất định sẽ học được, ngay cả nhân giới đoản mệnh còn học được, huống chi là chúng ta!” Kinh hách qua đi, không hề ít yêu tự cho là thông minh “trần định” nói.

“Câm miệng đi đồ nhà quê, không biết thì cũng đừng nói linh tinh.” Tiên nữ rốt cuộc không nhịn được nói câu ‘đồ nhà quê’ ra khỏi miệng, cô là một ‘thành phần trí thức cao’ hòa nhập sâu sắc trong thế giới hiện đại, luôn luôn cảm thấy chướng mắt với mấy thứ ‘ao làng’ thế này.

“Nhà quê?! Cô nói chúng ta là nhà quê?!” Lũ yêu sét đánh ngang tai!

‘Kính mắt gọng vàng’ lau mồ hôi lạnh, vất vả lắm mới yên tĩnh được nghìn năm, đừng để lại xảy ra chiến tranh chứ.

“Tôi cũng không cần nhiều lời với các người, trở về tôi sẽ cho các anh xem video, giờ có nói cho các người chắc các người cũng không hiểu.” Tiên nữ bĩu môi vung tay lên, mây cát tường lại bay về yêu giới.

“Bình thơ gì cơ?”

....

“Đại vương! Đại vương!”

Ngay sau khi trở về nhóm tiên phong lập tức báo cáo cho các tiểu đồng bọn, nói hiện tại nhân giới trở nên vô cùng đáng sợ vô cùng lợi hại! Tiếp đến kể chuyện tiên nữ gọi bọn họ là đồ nhà quê, không quên thêm mắm thêm muối một phen.

Lũ yêu quả nhiên lòng đầy căm phẫn, tỏ vẻ muốn thay bọn họ lấy lại công bằng, đồ nhà quê gì gì đó, cách gọi này quá đáng rồi đó, trái tim mong manh của bọn họ đã chịu tổn thương quá lớn!

Cơ mà không đợi bọn họ đi tìm, tiên nữ đang mang laptop đến, mau chóng mở một video cho lũ yêu xem.

Lũ yêu tự lại nhìn thấy một cái hộp mỏng dính kì quặc đột nhiên xuất hiện con người, nhất thời đều bị dọa chết khiếp!

Pháp luật lợi hại gì đây! Thế mà lại có thể nhét con người vào cái chỗ bẹt bẹt này! Mịa! Bên trong còn nhà nữa chứ!

Té ra không chỉ pháp thuật của nhân giới lợi hại, mà pháp thuật của tiên giới cũng trở nên cao cường thế này, vậy không ổn rồi, đánh nhau khả năng thua quá cao!

Các bạn nghĩ thần tiên tỷ tỷ sẽ giới thiệu những thường thức của nhân giới cho lũ yêu ư? Hơ hơ, sao có thể.

Cô đưa cho lũ yêu xem một bộ phim điện ảnh phương Tây, phim có chủ đề về ma cà rồng và người sói, hiện tại ma giới cũng có hai loài này, trông rất giống với tạo hình trong phim.

Đây là bộ phim khủng bố nhất — ít nhất đối với đám yêu quái mà nói thì đúng là vậy! Bộ phim này có nội dung tiêu diệt ma cà rồng và người sói, con tim bé nhỏ của đám yêu quái bị dọa cho nát tan.

“Thấy chưa, nếu mấy người ngu ngốc bại lộ nguyên hình ở nhân giới, nhất định sẽ phải đi đầu thai một lần nữa.” Tiên nữ cười tủm tỉm nhìn lũ yêu mặt xanh lét.

“...” Lũ yêu không lên tiếng, mịa, nhân loại quá hung tàn! Hơn nữa nhìn qua có vẻ không phải là pháp thuật, cái đồ “Bằng bằng” trong tay bọn họ có thể biến con dơi con con thành cái sàng!

Quả thực hù chết yêu!

....

Ba tháng sau, lũ yêu rốt cuộc hiểu đại khái sự tình, thì ra mấy thứ này ở nhân giới không phải pháp thuật, mà là một thứ tên là khoa học gì gì đó, bọn họ không hiểu, cơ mà tiên giới và thần giới đều hiểu cả.

Cho nên mới có thể đưa ra một kết luận: Đám yêu quái bọn họ đều rất nhà quê! Rất hai lúa! Rất ao làng! Rất mất mặt!

Vì thế nguyện vọng của lũ yêu lúc này chính là có thể gia tăng nội hàm và tri thức, bắt kịp trào lưu, bắt kịp thời đại, bắt kịp bước chân nhân giới!

Bọn họ phải làm yêu quái có lý tưởng có văn hóa! Không thể bị đám tiên giới với thần giới mắt cao hơn đầu kia khinh thường!

...

Lại ba tháng sau, thành phố A xuất hiện một trường học mới...

....

“Tiểu Tiểu, cháu có thư này.” Bà vú đưa một phong thư cho Diệp Tiểu đang ăn cơm chiều.

“Ai gửi vậy ạ?” Diệp Tiểu vừa ăn vừa hỏi.

“Là một trường học gửi, cháu muốn đi làm giáo viên ngữ văn của trường tiểu học ở phố bên cạnh cơ mà, sao lại xin vào một trường khác thế?”

“Dạ? Cháu có xin đâu.” Diệp Tiểu nghi hoặc, nhận thư đọc, “Học viện Diệu Kiệt nhân tài?”

Cậu có nộp hồ sơ vào trường này à? Không thể nào, cậu còn chưa nghe tên trường này bao giờ, hơn nữa cậu muốn làm thầy giáo tiểu học, trường này vừa nhìn là biết không phải tiểu học rồi!

Đúng là kỳ lạ...

4. Chương 3

Diệp Tiểu có thể coi như là một đứa trẻ mồ côi, tuy nhiên là một đứa trẻ mồ côi không phải lo cơm áo gạo tiền, sống trong biệt thự xa hoa, ăn sơn hào hải vị, ở nhà có bảo mẫu chăm sóc, ra ngoài có tài xế đón đưa.

Từ khi cậu học sơ trung toàn bộ người thân của cậu đều đã qua đời, chỉ còn lại mình cậu. Trước khi cậu học sơ trung cậu còn một anh ruột hơn cậu mười tuổi, tên Diệp Trạch, nhưng Diệp Trạch mắc bệnh tim bẩm sinh, thời điểm đó đột nhiên bệnh tim tái phát mà qua đời, cũng vì vậy, Diệp Tiểu chính thức trở thành mồ côi.

Sau đó người giám hộ của Diệp Tiểu là thầy Vương chủ nhiệm lớp cậu, thầy là một người đàn ông gần năm mươi đã sắp về hưu.

Diệp Tiểu rất quý thầy Vương, cũng rất biết ơn ông, vì vậy cậu quyết chí sau này phải làm một thầy giáo, cậu cảm thấy giáo viên là một nghề vô cùng thiêng liêng. Nhà cậu có tiền, về sau có thể tự mở công ty hay gì đó, nhưng cậu không có hứng thú kiếm tiền, dù sao tiền trong nhà cũng đủ để cậu tiêu mấy đời rồi, cậu muốn làm một giáo viên nhân dân miệt mài giảng dạy.

Vì thế cậu ghi danh vào trường đại học sư phạm.

Hôm nay chính là ngày cậu nhận được bằng tốt nghiệp, thế là cậu sắp được làm nghề giáo mà cậu vẫn tâm tâm niệm niệm rồi.

Tối đó cậu nhận được một bức thư tuyển dụng kỳ quái.

Diệp Tiểu không mở ra xem luôn, cậu cơm nước tắm rửa xong, đến khi nằm trên giường xem tivi mới mở thư ra coi, thực ra cậu cảm thấy không xem cũng được, trường này vừa nghe đã biết không phải trường tiểu học, căn bản cậu không có hứng thú.

“Thầy Diệp thân mến...” Đây là dòng thư đầu tiên.

Diệp Tiểu vừa xem hai mắt liền sáng ngời, cái cách gọi “thầy Diệp” này nghe mới tuyệt làm sao! Vừa nhìn đã biết là một trường tốt! Rất có thành ý!

Diệp Tiểu vui vẻ rạo rức tiếp tục xem, đọc tới dòng cuối cùng nước mắt đã tuôn ào ạt như mưa.

Quá đáng thương! Thực sự quá đáng thương!

Thì ra trường học này là một trường dạy nghề dành cho người khuyết tật, năm nay mới bắt đầu giảng dạy, hơn nữa còn là trường tư nhân. Bởi vì học sinh đều bị khuyết tật, cho nên rất khó tìm giáo viên, gửi thư mời không người đến nhận, khiến ban chủ nhiệm hết sức buồn phiền.

Thư này trước kể lể nỗi niềm khổ cực của trường học một phen, kể đến giải thích nguyên nhân trường muốn mời Diệp Tiểu giảng dạy, nói là vì dạy cho người khuyết tật, cho nên lựa chọn giáo viên tiểu học và giáo viên mầm non là tốt nhất, bởi vì không cần dạy những kiến thức quá cao thâm, chỉ cần kiên nhẫn, nhiệt tình và dũng khí là đủ rồi.

Cho nên ban chủ nhiệm cảm thấy Diệp Tiểu, người vẫn luôn có biểu hiện tốt ở trường đại học là lựa chọn hợp lý nhất, hy vọng cậu có thể giúp đỡ những người khuyết tật đáng thương này.

Diệp Tiểu đọc xong thư nháy mắt cảm thông tràn trề, cậu cảm giác mình đang mang một sứ mệnh to lớn! Cậu thấy mình phải tới trường này làm thầy giáo, giúp đỡ những người khuyết tật đang rất cần sự giúp đỡ này!

Cậu không đi làm giáo viên ngữ văn cho trường tiểu học phổ bên cạnh nữa!

Quyết định xong, Diệp Tiểu cẩn thận xem địa chỉ trường học.

“Số 88 đường Văn Uyển khu XX thành phố A?” Diệp Tiểu sửng sốt, đột nhiên có phản ứng, đây không phải là phố Văn Uyển ở ngay cạnh sao! Cách nhà cậu không đến một trăm mét! Đi bộ không đến mười phút!

Đường Văn Uyển có trường này à? Chưa nghe ai nói bao giờ.

Ừm...Cơ mà nếu là trường khuyết tật, lại còn là của tư nhân, có lẽ quy mô sẽ không quá lớn, cậu chưa nghe thấy bao giờ cũng không phải chuyện gì quá ngạc nhiên.

Nhưng đường Văn Uyển có số 88 à? Đường ấy ngắn cũn mà.

Tuy Diệp Tiểu cảm thấy địa chỉ trường học rất kì quái, nhưng cậu cũng không nghĩ kĩ lại, trường ở gần, mai đi tới đó xem sao.

Xem tivi một lúc xong Diệp Tiểu quyết định đi ngủ, trước khi ngủ cậu còn suy nghĩ chuyện trường khuyết tật, vừa rồi cậu có thấy trường học ghi rõ, một tháng tiền lương ba vạn, ngoài ra còn có những phúc lợi khác.

Tuy số tiền này với cậu mà nói là không nhiều lắm, nhưng đối với giáo viên bình thường, nhất là giáo viên mới tốt nghiệp, thì đây là một số tiền lương rất rất cao.

Tiền lương cao như vậy mà còn không mời được ai, Diệp Tiểu cứ hơi cảm giác có gì kỳ lạ, hay trường học nói quá? Có lẽ trường cũng không khốn khổ đến vậy.

Quên đi, không nghĩ nữa, mai đi xem sẽ biết.

Một đêm không mộng寐, sáng hôm sau Diệp Tiểu ăn sáng xong liền chuẩn bị đến trường học gửi thư mời xem xét.

“Không đi xe sao?” Quản gia thấy Diệp Tiểu muốn ra ngoài một mình, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không sao đâu chú Chu, con đi qua đường Văn Uyển thôi, gần lắm, không cần đi xe.” Diệp Tiểu phát tay ra ngoài.

Đi đi một lúc liền tới đường Văn Uyển, Diệp Tiểu ngửa đầu tìm kiếm số 88, “80, 82, 84, 86, 8... 88 đâu?” Diệp Tiểu nhìn cuối phố và một đồng nhà, ngẩn ra, chỗ này không có số 88!

Hay là hôm qua mình xem nhầm địa chỉ?

Diệp Tiểu vội vàng lấy thư mời tuyển dụng trong túi xách ra xem, trên đó quả thực viết số 88 đường Văn Uyển.

Diệp Tiểu lại ngẩng đầu nhìn số nhà, sau đó cậu phát hiện, ở góc nhà số 86 có một cái biển in hình mũi tên nho nhỏ, trên đó ghi số 88.

“Thì ra là phải rẽ vào, sao vừa nãy mình không nhìn thấy nhỉ.” Diệp Tiểu nói thầm, “Biển này cũng dễ

khuất quá đây, phải bắt mắt hơn tí mới phải.”

Diệp Tiểu rẽ theo hướng mũi tên chỉ, đi tới bên cạnh nhà 86, sau đó phát hiện ra đằng sau có một ngõ nhỏ, đầu ngõ có một cái biển vô cùng bắt mắt ghi: 88.

Cuối cùng đã tìm được rồi!

Đây là một con ngõ nhỏ rất đẹp, bên phải là căn nhà số 86, bên trái là một vách tường hoa tường vi, ngõ không dài, đi nửa phút đã tới đầu bên kia, cuối cùng rẽ trái, Diệp Tiểu liền thấy “Học viện Diệu Kiệt nhân tài” mà cậu đang tìm kiếm.

“Trường học này đẹp thiệt đó!” Ngay từ lần đầu tiên nhìn Diệp Tiểu đã thấy thích ngôi trường này, trường mang phong cách kiến trúc kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây, các dãy nhà cũng không quá cao, như tòa nhà gần cổng lớn này thì có ba tầng, mái ngói lưu ly xanh biếc, tường đỏ, cửa sổ màu nâu râm nắng, cửa thủy tinh trong suốt.

Cổng trường cũng mang phong cách tương tự, nhưng lại có thêm một thứ vô cùng hiện đại là có thể tự di chuyển bằng điện, trên vách tường bên phải có in sáu chữ vàng thật to: Học viện Diệu Kiệt nhân tài!

Diệp Tiểu vừa lòng gật đầu, cơ sở vật chất không tồi!

Cậu vừa định cầm thông báo tuyển dụng vào, đã thấy một mỹ nữ vẻ mặt tươi cười bước ra, cô mặc trang phục công sở màu tím nhạt, mái tóc cuộn sóng dài, khá có khí chất.

“Cậu là thầy Diệp phải không?” Mỹ nữ đi đến trước mặt Diệp Tiểu, cười mỉm nói, “Tôi là Vu Lệ, phó hiệu trưởng trường.” Tự giới thiệu xong, cô vươn tay về phía Diệp Tiểu.

“Xin chào phó hiệu trưởng Vu.” Diệp Tiểu vội vàng bắt tay đối phương, hơi kinh ngạc hỏi, “Sao cô biết tôi họ Diệp?”

“Trường chúng tôi đã phái người đi tìm hiểu các sinh viên tốt nghiệp khóa năm nay của trường cậu, cho nên chúng tôi có ấn tượng sâu sắc với sinh viên có phẩm chất và kết quả học tập xuất sắc toàn diện như cậu!” Vu Lệ cười tủm tỉm nói.

Diệp Tiểu có chút ngại ngùng, phẩm chất thì cậu còn thấy mình được, chứ kết quả học tập thì chỉ nhàn nhàn, vừa đủ đạt tiêu chuẩn, nào có thể trong nhóm xuất sắc.

“Cậu cảm thấy trường chúng tôi thế nào?” Vu Lệ dẫn Diệp Tiểu vào trường, giới thiệu xung quanh một phen, trường có diện tích rất lớn, nhìn quá khá ổn, “Nếu cậu bằng lòng, chúng ta có thể lập tức ký hợp đồng.”

“Khoan đã, tôi còn chưa biết mình phải dạy chương trình học gì.” Diệp Tiểu thấy mọi chuyện diễn ra hơi nhanh.

“Cậu biết đấy, học sinh trường chúng tôi có hơi đặc biệt, cho nên không cần dạy chương trình gìuyên thâm, chỉ cần dạy thường thức xã hội, dạy bọn họ làm cách nào để có thể tự tin hòa nhập vào xã hội hiện đại là được!”

Diệp Tiểu nghĩ nghĩ thấy việc này không khó, những người khuyết tật này thật đáng thương, vì thế ngu ngốc gật đầu, “Được.”

“Quả nhiên chúng tôi không nhìn lầm cậu, cậu đúng là một người tốt bụng nhân hậu đầy lòng yêu thương!” Vu Lệ cười càng thêm ôn hòa, dẫn Diệp Tiểu tới phòng hiệu trưởng, sau đó cấp tốc ký hợp đồng năm năm.

“Trường học còn chưa khai giảng sao? Sao tôi không thấy ai cả?” Ký hợp đồng xong, Diệp Tiểu hỏi, giờ là ngày 12 tháng 6, các trường học bình thường hẳn là vẫn đang học, còn chưa tới kì nghỉ hè.

“Có, nhưng đều là học sinh thôi, trước mắt chỉ có mình cậu là giáo viên, các giáo viên nhân viên khác đều chưa nhận lời mời.” Vu Lệ cười tủm tỉm giải thích, “Họ đang ở trong phòng học đấy, để tôi dẫn cậu đi xem, hai bên có thể làm quen trước, ngày mai bắt đầu chính thức nhập học.”

Diệp Tiểu gật đầu, trường vừa mới mở, lượng người không đồng đều cũng có thể hiểu được.

Vu Lệ dẫn Diệp Tiểu đến một tòa nhà ba tầng rất đẹp, hai người lên tầng hai, tới cửa một lớp học, Vu Lệ vừa đẩy cửa vừa nói, “Tại đây chúng tôi tiến hành chế độ một lớp lớn, học sinh hơi nhiều, giáo viên lại ít, cho nên tất cả đều lên lớp học chung một lần.”

Diệp Tiểu thấu hiểu, không có cách nào mà, ít giáo viên thì dạy một lúc tất cả học sinh coi bộ hợp lý hơn.

Vu Lệ mở cửa phòng học, đưa tay làm tư thế mời với Diệp Tiểu, cười nói, “Vào đi, làm quen với học sinh của chúng tôi.”

Diệp Tiểu căng thẳng, đây là lần đầu tiên cậu làm thầy giáo đó, cậu sửa sang lại cà vạt trên áo, hít một hơi thật sâu, sau đó mới trịnh trọng bước vào...

Ba giây trước Diệp Tiểu còn cảm xúc mênh mông sôi trào, ba giây sau Diệp Tiểu tròn con mắt.

“...Cosplay?” Diệp Tiểu quay đầu nhìn Vu Lệ.

“Ha ha ha, thầy Diệp nói đùa, trường chúng tôi cấm mặc quần áo lố lăng.” Vu Lệ khoát tay cười tủm tỉm.

Diệp Tiểu hít khí lạnh, run run chỉ vào đám học sinh ngồi chật ních phòng, “Ý của phó hiệu trưởng Vu là, bọn họ sinh ra đã như vậy?!”

Số học sinh này kiểu gì cũng có, có da xanh lá tai nhọn, có miệng to đỏ như chấu máu, có cánh dài, có cả mặt mèo thân người, thế nhưng lại chả có mấy ai trông giống con người!

Đây mà còn không phải là cosplay?! Đây không phải là cosplay thì cái gì mới là cosplay hả mịa!

“Đúng vậy, tôi đã nói từ trước rồi mà, học sinh của chúng tôi có chút đặc biệt.” Vu Lệ vẫn cười mỉm như trước.

“Cô đừng bảo với tôi, đây chính là những học sinh khuyết tật mà cô nói nhé?” Diệp Tiểu ngỡ như con tim nhỏ bé của mình sắp ngừng đập đến nơi.

“Đúng vậy.” Vu Lệ cười vụn năm không đổi, “Tôi thấy sắc mặt của thầy Diệp không được ổn lắm, cậu cần trợ giúp gì sao? Cậu cứ nói đi, chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn cậu.”

Diệp Tiểu trợn to mắt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nói, “Tôi nghĩ mình cần một lọ Cứu tim hoàn hiệu quả nhanh.”

5. Chương 4

Diệp Tiểu vừa dứt lời đã thấy Vu Lệ lấy một cái lọ trong túi ra, cười tủm tỉm nói, “Đương nhiên là được rồi, chúng tôi đã sớm chuẩn bị cho thầy Diệp.”

Trong tay cô chính là một lọ “Cứu tim hiệu quả nhanh”! Trên bình hồ lô màu nâu hiện lên hai chữ to bự — Cứu tim!

Diệp Tiểu hít hơi lạnh, mịa tôi điên mất, cái này mà cũng có luôn à! Rốt cuộc trước tôi các người đã hù chết bao nhiêu người rồi?!

“Thực sự không phải các người đang đóng phim truyền hình hay cái gì đó chứ?” Diệp Tiểu liều mạng tìm cơ giải thích cho tình hình hiện tại, ánh mắt chòng chọc của đám “học sinh” dành cho cậu làm cậu kinh hãi khiếp sợ! Chắc chắn là biểu cậu đi dạy học chứ không phải đưa đầu đi làm đồ ăn chứ?!

Kỳ thực là Diệp Tiểu nghĩ nhiều rồi, ánh mắt của mấy bọn yêu quái bên dưới là tôn kính xen lẫn kích động chứ bộ.

Rốt cuộc bọn họ đã có thầy giáo! Rốt cuộc bọn họ có thể học tập văn minh hiện đại vĩ đại, tiến bước đến

đỉnh nhân sinh! Rốt cuộc bọn họ không còn là dân nhà quê bị khinh bỉ nữa!

“Ha ha ha, đương nhiên không phải rồi.” Vu Lệ lập tức đập tan ảo tưởng của Diệp Tiểu.

Diệp Tiểu thầm kêu khổ trong lòng, vừa nãy cậu còn kí hợp đồng, đóng phim cũng không cần làm thật tới nước này.

“VẬY...TÔI CÓ THỂ TỪ CHỨC KHÔNG?” Diệp Tiểu mờ hồ vẫn tuân như suốt, “Tôi cảm thấy có lẽ mình không đảm đương được công việc này đâu.”

Diệp Tiểu vừa thốt câu này xong, phó hiệu trưởng xinh đẹp còn chưa kịp nói gì, học sinh bên dưới đã nhao nhao gào rú!

“Thầy giáo, thầy đừng đi!”

“Thầy đừng vứt bỏ bọn yêm!”

“Thầy ở lại dạy dỗ bọn yêm đi mà!”

“Thầy, thầy là thầy giáo duy nhất của bọn yêm!”

...

Được học sinh chào đón và yêu quý luôn là giấc mộng bấy lâu nay của Diệp Tiểu, chỉ là khi giấc mộng trở thành sự thật, cậu ngộ ra: Thực ra cái giấc mơ này cũng không tốt đẹp như cậu tưởng!

“Thầy Diệp thấy rồi đó, các bạn học sinh yêu quý kính trọng thầy như vậy, không muốn thầy đi, sao thầy có thể nhẫn tâm làm mọi người thất vọng?” Vu Lệ tận tình khuyên nhủ.

Diệp Tiểu, “...” Tôi nhẫn tâm mà! Tôi sao có thể không nỡ chứ! Đại tỷ à cô tha cho tôi đi!

“Mọi người chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ lên tự giới thiệu, để thầy Diệp làm quen với mọi người.” Vu Lệ đột nhiên vỗ tay làm nóng không khí.

Diệp Tiểu quả thực muốn lẩn luôn, không nghe thấy tôi muốn từ chức à. Nhân. quyền của tôi ở đâu?

Đám học sinh bên dưới hưởng ứng nhiệt liệt, tỏ vẻ sẽ can thiệp chuẩn bị.

“Nào, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi thầy Diệp.” Vu Lệ vẫy tay với Diệp Tiểu.

Diệp Tiểu thở phào một hơi, tốt quá, rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi phòng học khủng bố này, cậu vừa rồi bị dọa đến không cử động được, quả thực sắp bị bệnh tim tới nơi!

Khả năng giao tiếp của Vu Lệ quả nhiên rất xứng với bề ngoài giỏi giang của cô, chỉ năm phút đồng hồ ngắn ngủi cô đã khiến Diệp Tiểu hiểu được nguyên nhân và mục đích mở ra trường học này, đó chính là để dạy đám yêu quái cách sống ở thế giới hiện đại.

Đầu óc Diệp Tiểu phải mất một lúc lâu sau mới trở về bình thường, “Cô nói cô là tiên?!”

Nếu không phải đã gặp đám yêu quái trong phòng học, chắc chắn Diệp Tiểu sẽ nghĩ người phụ nữ trước mặt bị bệnh thần kinh, hoặc là bị bệnh trung nhị. (Tưởng mình là trung tâm)

“Cậu thấy tôi giống đang gạt cậu à?” Vu Lệ nói xong, lấy hợp đồng Diệp Tiểu mới ký trong túi ra, “Thầy Diệp, đây chính là hợp đồng cậu vừa mới ký, hợp đồng của chúng tôi không giống hợp đồng ở nhân giới, nếu cậu không thực hiện, hậu quả khá là đáng sợ đấy.”

“...Ví dụ như?” Diệp Tiểu chỉ muốn vả cho mình hai cái! Ai biểu mày tay ngu đi ký tên! Ai biểu mày chưa rõ ràng đã đồng ý! Ai biểu mày nào tàn nhẫn lên thuyền giặc!

“Tạm thời tôi sẽ không nói cho cậu biết, tránh cho buổi tối cậu lại mất ngủ, tuy nhiên cứ chờ tới khi nào cậu vi phạm thì sẽ biết thôi, yên tâm đi.” Vu Lệ một bộ tri kỷ hiểu ý.

Diệp Tiểu rất muốn phun ra một búng máu! Cô nói thế tối tôi càng dễ mất ngủ hiểu không!

Diệp Tiểu ôm con tim bé nhỏ cẩn thận hỏi, “Cô nói thần tiên cũng hiểu nền văn minh của chúng tôi, vậy sao các người không dạy bọn họ?” Biết người đối diện là tiên, Diệp Tiểu không căng thẳng như vừa rồi nữa, ít nhất thần tiên không ăn thịt người.

“Chúng tôi đã đánh nhau với bọn họ suốt một nghìn năm, vậy mà còn bắt chúng tôi dạy bọn họ?” Vu Lệ bày vẻ ‘Cậu nghĩ cái quái gì vậy?’, “Xây trường học cho bọn họ đã là cực hạn của chúng tôi, đợi đến khi cậu làm quen với bọn họ xong tôi sẽ rời đi.”

“Cô có ý gì?” Diệp Tiểu kinh hãi, cái gì mà ‘làm quen xong sẽ rời đi’?!

“Ý của tôi là, đợi đến khi cậu chính thức nhậm chức, tôi sẽ phải quay về tiên giới, sau này trường học sẽ do cậu hoàn toàn chịu trách nhiệm, nếu thầy Diệp sẵn lòng, cậu có thể đảm nhận chức hiệu trưởng luôn.”

Diệp Tiểu, “...” Ai tới nói cho tôi biết đây không phải là sự thật đi! Để tôi một mình đối mặt với đám yêu quái này á?! Như vậy không phải là muốn mạng của tôi sao!

“Cậu yên tâm, chúng tôi đã chuẩn bị tất cả tài liệu về trường học cho cậu, dù là phòng dạy học hay ký túc xá, sân thể dục đều đã ghi rõ cho cậu, để cẩn thận trên bục giảng rồi đó.” Vu Lệ cho Diệp Tiểu một liều an thần cuối cùng, “Trường học đã hạ cấm chế, yêu quái muốn giết chóc sẽ không thể vào trường, hơn nữa cũng không được sử dụng pháp thuật, cho nên cậu không cần lo về vấn đề an toàn, bọn họ ngoài hơi có vấn đề về chỉ số thông minh ra thì cơ bản có thể coi là yêu quái tốt.” Cuối cùng cô không quên khinh bỉ đám yêu quái nông rân trong phòng học tí chút.

“...Ừm.” Có thể làm gì đây, cũng không thể vi phạm hợp đồng, đành phải kiên trì lên lớp thôi.

Diệp Tiểu cảm thấy đời mình đầy đau khổ đắng cay, sớm biết thế thà rằng đi đến trường tiểu học phổ bên cho rồi, sẽ không gặp phải chuyện xui xẻo này.

“Tốt quá, xem ra chúng ta đã hiểu nhau rồi đấy.” Vu Lệ mở cửa phòng học, “Chắc bọn họ đã chuẩn bị ổn rồi, hai bên giới thiệu làm quen đi.”

Giờ không được cũng phải được, Diệp Tiểu gắng kiểm soát nhịp tim điên cuồng của mình, cứng ngắc lê đến bục giảng đối mặt với đám yêu quái, tiếp đến miễn cưỡng kéo khóe miệng lên, “Xin...Xin chào mọi người, tôi.... Tôi là Diệp Tiểu, về sau sẽ là thầy...thầy giáo của mọi người, hi vọng tương lai chúng ta sẽ có những ngày... ngày học vui vẻ, cảm nhận cuộc sống...học sinh... sinh tươi đẹp.” Tuy cậu đã cố nhắc bản thân đừng lo, cơ mà một câu vẫn nói lắp gần chục lần.

Lũ yêu nghe đến là mệt.

“Mọi người yên tâm đi, thầy Diệp không bị nói lắp, chẳng qua chỉ hơi căng thẳng một chút thôi.” Vu Lệ cười tủm tỉm giải thích cho đám yêu, đám yêu thở phào nhẹ nhõm, may quá may quá, thầy giáo của bọn họ dễ nhìn thế này, nếu bị nói lắp thì sẽ tiếc chết mất thôi.

“...” Diệp Tiểu .

“Tốt lắm, thầy Diệp đã tự giới thiệu, giờ đến lượt mấy người.” Vu Lệ vỗ tay nói.

Lũ yêu bắt đầu lần lượt giới thiệu từ bên trái sang phải:

“Yêm tên là Đại Bính (Bánh mì cỡ lớn).”

“Yêm tên Cầu Đản (Trứng cún), đại danh là Chu Cầu.”

“Yêm...”

....

Cả phòng có khoảng hơn ba trăm học sinh, giới thiệu một vòng xong hết hơn nửa tiếng. Vu Lệ giới thiệu, đây là nhóm học sinh thí điểm đầu tiên, sau này sẽ tiếp tục có những nhóm khác tới.

Chờ toàn bộ yêu quái giới thiệu xong, Vu Lệ nhún vai với Diệp Tiểu, “Cậu thấy rồi đấy, bọn họ nhà quê thế đó.”

Diệp Tiểu tiếp tục : Cô nói vậy trước mặt bọn họ mà không thấy sợ hãi? Nhỡ đánh nhau thì sao? Không phải các người đã đánh nhau nghìn năm rồi à?

Chuyện Diệp Tiểu lo tất nhiên sẽ không xảy ra, nửa năm nay đám yêu quái này đã nghe mấy lời trào phúng như thế cả nghìn lần, bọn họ đã luyện được trái tim cứng rắn như kim cương từ lâu rồi!

Hừ! Chờ bọn yếm đi theo thầy Diệp học được bí kíp xong, chắc chắn sẽ quay về phục thù!

Kiếp sống giáo viên của Diệp Tiểu vậy là bắt đầu...

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Tiểu biết Vu Lệ sẽ mau chóng rời khỏi đây, nhưng cậu không ngờ lại đi nhanh như thế, vừa giúp cậu chào hỏi với học sinh được năm phút xong, cô đã chuẩn bị bãi bãi chỗ này rồi!

Đã làm quen xong đâu?! Đại tỷ à, đừng bảo là cô nghĩ giới thiệu tôi với đám học sinh này xong đã coi là làm quen nhé?!

Hai người tạm biệt nhau ở ngoài cửa phòng học.

“Thầy Diệp, sau này đành làm phiền cậu rồi.” Vu Lệ chính là tiên nữ thông báo mở cửa thông đạo cho đám yêu quái lúc trước, vốn dĩ tên cô là * chứ không phải như bây giờ, cơ mà cô cảm thấy cái tên này quá nhà quê, cho nên đã tự mình đổi tên, “Hôm nay là ngày đầu tiên đám yêu quái kia tới trường, sau này bọn họ sẽ sống luôn tại đây, lát nữa cậu đi xếp phòng ký túc xá cho bọn họ, chi tiết đã ghi trong tài liệu rồi đó.”

“Khoan đã!” Diệp Tiểu khản trương, “Kế hoạch giảng dạy đâu, tôi phải dạy bọn họ cái gì?” Đưa cho người ta một đám học sinh rồi đi, cậu chưa biết gì cả mà!

“Cậu muốn dạy cái gì thì dạy cái đấy, chỉ cần bọn họ có thể hòa nhập vào xã hội con người các cậu, không làm cho người ta thấy kì quái khác thường là được, quan trọng nhất là, làm cho bọn họ đừng có ao làng như thế nữa!”

“...” Diệp Tiểu .

Vu Lệ nói xong liền phát ống tay áo chạy lấy người, bỏ lại Diệp Tiểu côi lòng giá băng một mình đứng ngoài cửa lớp.

Diệp Tiểu ôm con tim mong manh run lên theo từng nhịp, chính đồn cảm xúc một lúc lâu mới lấy đủ dũng khí quay vào phòng học, vừa vào đã thấy ánh mắt tha thiết của đám yêu quái, Diệp Tiểu lại bị kích thích tí mắc bệnh tim.

“Ack... Tôi nghe nói hôm nay là lần đầu tiên mọi người tới trường, hôm nay chúng ta sẽ không lên lớp, tôi sẽ sắp xếp phòng ký túc xá cho mọi người trước, sau đó chọn ban cán bộ.” Diệp Tiểu cố gắng để bản thân thật trấn định, nếu không thể vi phạm hợp đồng, vậy thì phải gắng làm cho tốt, không được sợ, không được sợ...

“Dạ!” Lũ yêu trăm miệng một lời đồng ý, thực ra bọn họ nghe cũng chẳng hiểu gì mấy, ký túc xá với cả ban cán bộ là gì thế?

Diệp Tiểu lật giở văn kiện trên bàn, quả nhiên lật tới danh sách lớp, may quá, cậu không cần đi hỏi tên từng học sinh để ghi vô danh sách.

“Mọi người đã biết mã số học sinh của mình rồi chứ?” Diệp Tiểu nhìn danh sách, ngửa đầu hỏi, “Chúng ta dựa theo mã số học sinh để sắp xếp phòng.”

Đám yêu lắc lắc cái đầu, mã số học sinh là cái chi?

Diệp Tiểu thở dài nói, “Tôi điểm danh trước vậy, mọi người nhớ kỹ mã số học sinh của mình, bao giờ đến tên mình thì hô to ‘Có’.”

“Dạ!” Lũ yêu lại trăm miệng một lời.

Diệp Tiểu mở danh sách, hít một hơi lạnh thiệt sâu! Danh sách có đủ tên và mã số học sinh, đã thế còn có thêm một dòng, ghi hẳn nguyên hình của từng yêu!

Rắn cạp nong, cáo ba đuôi, hắc hổ tinh, hoa đào yêu...

Mịa nó! Trái tim non nớt của Diệp Tiểu lại suýt xong đời!

Không sợ hãi không sợ hãi, bọn họ giờ đều phải nghe lời mình, mình là thầy giáo mình lớn nhất, không có gì phải sợ hết — Diệp Tiểu tự nhủ.

“Mọi người có biết số Ả Rập không?” Nếu mấy yêu quái này đến số Ả Rập cũng không biết, vậy thì phải dạy họ cái này đầu tiên, đây là kiến thức cơ bản nhất của thế giới hiện đại.

“Thầy ơi, vì sao lại gọi là số Ả Rập ạ?” Một yêu quái mặt ngựa thân người tò mò hỏi.

Diệp Tiểu cầm một viên phấn trên bàn lên, viết các con số từ 0 đến 9 lên bảng, “Đây chính là số Ả Rập, mọi người có biết không?”

Lũ yêu lắc đầu, tất nhiên là không biết rồi!

“...” Hẳn nào muốn mời giáo viên tiểu học hay mầm non tới, dạy mấy người này có khác gì dạy trẻ con đâu, không, còn khó dạy hơn trẻ con kia! “Vậy bây giờ mọi người học mười số này, phải nhớ kỹ chúng, tương lai sẽ vẫn phải dùng.”

“Dạ!” Lũ yêu đồng thanh đáp.

“Đây là số 0.” Diệp Tiểu chỉ thước vào số 0, nói với lũ yêu.

Xoạt xoạt, trong phòng vang lên tiếng giấy lật tới lật lui. Diệp Tiểu nhìn lại, lập tức đầu đầy hắc tuyến, thấy đám yêu quái rút bút giấy ra, còn biết ghi chép lại kia đấy! Cơ mà không phải dùng bút lông thì chính là dùng bút lông chim, bên cạnh còn để một cái nghiền mực nho nhỏ hay lọ mực nước con con.

Quên đi, dạy chữ sau, dạy số Ả Rập đã.

Mười phút sau, đám yêu đã bắt đầu có chút khái niệm về các con số, đây là kiến thức đơn giản nhất, đám yêu tuổi cũng lớn rồi, ít nhất cũng phải hơn Diệp Tiểu mấy chục tuổi, không nhớ được thì có mà là thiếu năng.

“Tôi bắt đầu điểm danh đây, mọi người phải nhớ kỹ mã số của mình nhé, số 1, A Quy.” Diệp Tiểu hắc tuyến, đây là tên à? Sao có thể đặt tên tùy tiện thế chứ, dòng ghi chú có ghi là toàn quy (rùa xoáy?), nguyên hình là rùa cũng đâu thể kêu là A Quy như vậy.

“Có!” Một bé trai ngoại hình xem như bình thường, chỉ là cả người da đều xanh lét vui vẻ rạo rực hô to.

Đám yêu hơi hơi hưng phấn, điểm danh coi bộ có vẻ thú vị ghê ha.

“Số 2, Tiêu Dao Tử.” Diệp Tiểu nhìn ghi chú, sói trắng. Một con sói mà có tên như vậy nghe cũng thật quái dị.

“Có!”

“Số 3...” Diệp Tiểu cứ vậy điểm danh cho một đám, tiện thể ghi nhớ học sinh của mình, vừa rồi cậu không nghe cẩn thận lắm, giờ có thể một lần nữa làm quen tên và nguyên hình của bọn họ.

Hơn một giờ sau, Diệp Tiểu mới điểm danh xong. Cậu phát hiện, ở đây không chỉ có yêu quái phương Đông mà còn có cả yêu quái phương Tây, tuy rằng số yêu quái phương Tây không nhiều lắm.

Trong số hơn ba trăm yêu quái này, có một yêu quái khiến Diệp Tiểu cảm thấy hứng thú đặc biệt, tên là Eaton, là một bé trai tóc vàng mắt xanh xinh đẹp, nhìn khoảng ba bốn tuổi, đáng yêu cực kì, ghi chú là Kim long.

Đây không chỉ là một yêu quái phương Tây, mà còn là rồng đỏ! Diệp Tiểu thực sự rất tò mò, rồng phương Tây đỏ, rồng phương Tây xanh không biết trông thế nào nhỉ?

Bạn học Eaton của chúng ta thực ra có một nỗi niềm riêng, hẳn chính là con trai của Ma vương Bridge, đã hơn bảy trăm tuổi, là rồng trưởng thành từ lâu rồi, trường học này do tiên giới xây dựng cho yêu giới, hẳn tới đây với tư cách là “Lưu học sinh”, vốn tất cả đều tốt đẹp, thế mà chẳng hiểu sao, hẳn vừa vào kết giới trường này liền biến thành trẻ con! Người thì một cục chân thì một khúc! Quả thực đau đứt ruột đứt gan! Không biết còn biến về được nữa không....

Tất cả yêu quái đều đã có mã số học sinh, Diệp Tiểu vỗ tay nói, “Giờ chúng ta về ký túc xá của mọi người, phải sắp xếp ổn thỏa chỗ ở, mọi người mới có thể an tâm học tập được, đúng không?”

“Đúng!” Đám yêu nóng lòng nóng ruột, ký túc xá gì gì đó nghe mới mới mẻ làm sao, mới đồ sộ làm sao!

Diệp Tiểu dựa theo tài liệu tìm được thông tin về ký túc xá, dẫn lũ yêu chậm rãi xuất phát.

=====

Bonus: Toàn quy: Theo truyền thuyết con rùa này hồ báo lắm, đuôi rắn riết các kiểu, cơ mà em da xanh lét kia chắc ko có dữ tợn vậy đâu

~Hu hu cuối cùng em cũng được đón 1 anh công mắt xanh mũi lõ về cửa rồi ~~Mỗi tội ảnh hơi nhà quê với hâm hấp tí =..=|||

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Tiểu đi tuốt đằng trước, theo sau là một đám yêu ma quỷ quái, trong lòng cậu thực ra căng thẳng quá trời, nếu không phải Vu Lệ đã tiêm cho cậu một mũi an thần, nói yêu quái ở đây đều không có ý định giết chóc, cậu sẽ chẳng dám đi đầu thế này đâu!

Yêu quái A, “Thầy giáo của bọn yêm thật có khí chất.”

Yêu quái B, “Sao lại gọi là có khí chất?”

Yêu quái A, “Chính là có dáng vẻ xuất chúng đó, mấy ngày trước yêm mới nghe được một tiên nói thế.”

Yêu quái B, “Nga nga, đúng vậy đúng vậy, dáng vẻ của thầy giáo bọn yêm quả thật cực kì xuất chúng.”

Yêu quái A, “Tốt hơn đám thần tiên kia nhiều! Thần tiên toàn khinh thường bọn yêm, vừa nhìn đã biết không tốt đẹp gì rồi!”

Yêu quái B, “Đúng! Bọn họ nhìn thì trắng trẻo, trong bụng lại đen sì, chẳng tốt đẹp gì sất!”

Yêu quái A, “Thầy giáo của bọn yêm sẽ không giống như thế, vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh, đám thần tiên có lợi hại thế nào, cũng đâu thể hiểu nhân giới bằng người của nhân giới cho được?”

Yêu quái B, “Nói quá đúng! Chờ bọn yêm học thành quay về, sẽ cho đám thần tiên kia mở rộng tầm mắt!”

Yêu quái A, “Lại nói, ký túc xá là gì thế nhỉ?”

Yêu quái B, “Là chỗ cho người ngủ, là nhà để ngủ lại đó.”

Yêu quái A, “Người thiệt thông minh!”

Yêu quái B, “Chứ còn gì nữa!”

Bởi vì đây là lần đầu tiên Diệp Tiểu và lũ yêu tới trường học, không quen trường, cho nên tìm hơn mười phút mới thấy ký túc xá cách phòng học không xa, đây cũng là một tòa nhà ba tầng to sụ, trước cổng in ba chữ thiếp vàng bự chẳng: Ký túc xá.

Diệp Tiểu kì quái, sao chỉ có một tòa vậy, để học sinh nam với học sinh nữ ở chung một tòa à? Cơ mà cậu ngẫm lại, nhiều học sinh như vậy mà không có học sinh nào là nữ cả.

Diệp Tiểu miên man suy nghĩ: Hay là nhóm yêu cổ hủ, coi trọng nam nữ tôn ti, nữ yêu không được xuất đầu lộ diện?

Thực ra là Diệp Tiểu nghĩ nhiều rồi, phần lớn yêu quái đều có tính dâm, Yêu vương Vưu Nhị cảm thấy tách nam yêu nữ yêu ra dạy riêng vẫn tốt hơn, đỡ cho các bạn trẻ học không học lại chỉ muốn yêu đương, cho nên phê chuẩn dạy nam yêu trước, sau đó mới tới lượt nữ yêu.

Diệp Tiểu vừa quay đầu chuẩn bị dẫn lũ yêu vào ký túc xá, chợt nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ ì ạch chạy từ góc cuối đường ra: Chính là bạn học Eaton của chúng ta.

Từ khi cơ thể bị co lại, hần chẳng làm được gì, chân tay đã vụng về thì chớ, đến đi đường cũng chậm như rùa, đi nhanh một tí là ngã cái oạch.

Các bạn học khác thân hình đều cao lớn, chỉ có mình hần nhỏ con đặc biệt, trong lòng hần đau khổ muốn chết, đã thế đám yêu quái kia tim gan như đều làm bằng bê tông, chẳng để ý tới thảm trạng của hần, vừa nghe thấy đi ký túc xá liền phi luôn ra khỏi phòng học, không ai nhớ đến hần cả!

Eaton đành tự mình chậm chạp trèo xuống ghế, sau đó nện bước không xong cố gắng đuổi kịp đám yêu, cuối cùng bị Diệp Tiểu nhìn thấy.

Diệp Tiểu không biết tình trạng thực sự của Eaton, còn tưởng hần thực sự là trẻ con, thế nên đau lòng thương hần cực kì, vội vàng quay lại đón hần. Bé con này trông không giống yêu quái tí nào, nhìn coi, là một em bé đáng yêu xinh đẹp cỡ nào chứ! Vừa nhìn đã thấy không có tính uy hiếp, một yêu quái như vậy khiến Diệp Tiểu cảm thấy cực kì an toàn.

“Nào, để thầy bế em.” Diệp Tiểu vươn tay ôm Eaton đang thở hổn hển vào ngực, đau lòng nói, “Là thầy không tốt, không chú ý đến em.” Cha mẹ của học sinh này cũng thật là, sao có thể để một đứa bé còn nhỏ như vậy đến học cùng các yêu quái lớn chứ.

Cơ mà nếu nhìn ở một góc độ khác, dạy từ nhỏ vẫn hơn, những yêu quái kia đều lớn tuổi rồi, rất khó sửa đổi thói quen sinh hoạt, trẻ nhỏ sẽ học nhanh hơn.

Eaton tự đứng được bế, đầu tiên hần thấy hơi mất mặt, đường đường là vương tử Ma giới mà lại để người ta bế như vậy, nói ra thế nào cũng xấu hổ chết người! Cơ mà khi ngồi vững trong lòng Diệp Tiểu xong, ngửi được mùi hương thơm mát tỏa ra từ tóc Diệp Tiểu, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu Eaton đều bay sạch trơn.

Nhân loại này có mùi dễ ngửi ghê, đáng vẽ cũng rất dễ nhìn, thiệt ra bị ôm cũng thích lắm.

Nghĩ như thế, Eaton nheo mắt cọ cọ vào cổ Diệp Tiểu, làm Diệp Tiểu càng cảm thấy đứa bé này nhu thuận đáng yêu chết đi được.

Đúng vậy, bạn học Eaton của chúng ta chính là một bé kim long hảo sắc, long tính vốn dâm, không chỉ thích bảo thạch đẹp đẻ mà còn yêu thích mỹ nhân, diện mạo của Diệp Tiểu vừa đúng hợp với khẩu vị của hần.

Yêu quái C, “Ai vậy ta?”

Yêu quái D, “Không biết a, yêm nhớ rõ lúc báo danh không có đứa nhỏ nào bé tí teo như thế cả.”

Yêu quái E, “Chắc đến từ ma giới rồi, yêu giới bọn yêm không có ai trông như vậy.”

Yêu quái F, “Lại nói, vương tử ma giới gì gì đó lúc báo danh đi đâu rồi ấy nhỉ?”

Yêu quái G, “Không biết, tên gì thế?”

Yêu quái H, “Cũng không biết luôn.”

Từ khi vào trường hóa thành bé hạt tiêu xong, Eaton không muốn nói chuyện với nhiều người, quá mất mặt! Cho nên đến giờ vẫn chưa có yêu quái nào nhận ra hắn.

“Nào, mọi người xếp hàng đã.” Diệp Tiểu vỗ tay, “Mười người một tổ, những người từ số 1 đến số 10 một tổ, từ 11 đến 20 một tổ, cứ thế xếp nhóm đến hết.”

Diệp Tiểu nhìn qua thông tin của ký túc xá, một phòng của ký túc xá đủ cho mười người, ký túc có một phòng khách lớn cộng thêm mười phòng nhỏ, đầy đủ tiện nghi, vô cùng xa hoa.

Nhóm yêu quái hiểu từ xếp hàng, thế là lục tục làm theo lời Diệp Tiểu chỉ.

Diệp Tiểu chọn yêu quái đứng đầu mỗi nhóm cùng cậu vào ký túc xá, tập trung chỉ dẫn cách sử dụng các thiết bị hiện đại trong đó, để những yêu quái này có thể chỉ lại cho các bạn cùng phòng.

Diệp Tiểu bế Eaton dẫn theo 32 yêu quái bước vào một gian phòng, giới thiệu cho đám yêu từng thiết bị một.

Căn phòng rất ổn, vừa vào cửa đã thấy phòng khách rộng mở, Diệp Tiểu nhìn chung quanh một chút, đi đến tường nhấn công tắc, đèn phòng khách liền sáng lên, lũ yêu sợ hãi than, “Đây là cái gì?! Thiệt lợi hại, không xài pháp lực mà cũng sáng được! Thứ bên trong là lửa sao?”

“Đây là đèn điện, không phải lửa.” Diệp Tiểu giải thích, “Khi nào phòng tối có thể ấn mở công tắc này, muốn tắt đèn đi cũng ấn cái công tắc này.”

Sau đó Diệp Tiểu chỉ ổ cắm bên dưới, “Không được đụng vào đây, sẽ bị điện giật.” Giờ nhóm yêu quái vẫn chưa cần sử dụng đồ điện, nhưng cứ phải dặn bọn họ trước, miễn cho bọn họ tò mò quá mà bị điện giật, không biết yêu quái bị điện giật có chết không...

Lũ yêu nhất thời hoảng sợ vạn phần, bị điện giật ư! Nhân loại vì có gì lại để một thứ đáng sợ như thế trong nhà! Không ổn tí nào!

Cái gì chứ điện thì bọn họ biết, mỗi lần có yêu độ kiếp, bầu trời sẽ xuất hiện chớp điện, thường xuyên có yêu quái bị điện đánh chết! Đáng sợ cực kì!

Nhân loại quả nhiên khó lường! Thế mà lại có thể thao túng điện trong nhà! Ánh mắt nhìn Diệp Tiểu của lũ yêu càng thêm kính nể!

“Đây là TV, lúc không có việc gì làm mọi người có thể xem TV, hẳn là sẽ học được thêm nhiều điều.” Diệp Tiểu cảm thấy TV là một dụng cụ học tập khá hữu dụng đối với nhóm yêu quái. Cậu dạy bọn họ cách chuyển kênh và điều chỉnh âm lượng.

Lúc trước tiên nữ đã cho đám yêu xem máy tính, cho nên giờ thấy TV bọn họ cũng không sợ lắm, đây không phải là một người bên trong đâu, là “Khoa học kỹ thuật” đấy! Tuy rằng bọn họ cũng chả hiểu mấy từ này lắm.

Trong phòng khác thì không có gì đáng nói, phòng ngủ chỉ là nơi để ngủ, dù hiện đại thế nào cũng chỉ có giường với gối chăn, không có gì cần chỉ dẫn, bát đĩa xoong nồi trong phòng bếp thì thời nào cũng phải dùng, kiểu dáng chỉ hơi mới mẻ một chút, nói vài câu là lũ yêu đã hiểu cách sử dụng.

Còn lại chính là phòng tắm.

Tuy nhóm yêu quái rất tò mò cái gương bị chẳng trong phòng tắm, nhưng trước đó bọn họ đã thấy nhiều cửa sổ thủy tinh trong trường học, cho nên tâm tính đã vững vàng hơn nhiều, chỉ không ngừng sợ hãi cảm thán bản lãnh của nhân loại.

“Nhìn thấy cái van này không, màu đỏ là nước nóng, màu xanh là nước lạnh, muốn dùng nước kiểu gì thì vặn cái đó, muốn dùng nước ấm thì vặn cả hai bên, tự mình điều chỉnh.” Nói xong Diệp Tiểu làm mẫu một lần, cũng để cho đám yêu quái tự thể nghiệm một phen.

“Thầy Diệp, nhân loại các người quả là lợi hại!” Nhóm yêu quái sợ hãi không thôi, không cần xài pháp thuật gì hết, càng không cần nhóm lửa, thế mà muốn nước nóng có nước nóng, muốn nước lạnh có nước lạnh, muốn nước ấm có nước ấm, lại chẳng cần ra ngoài sông mức nước, quá là tiện!

“Đây là chỗ đánh răng rửa mặt, đây là chỗ tắm rửa, vòi nước cũng sử dụng tương tự.” Phòng tắm này không có bồn ngâm mà chỉ dùng vòi hoa sen.

Lũ yêu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau đó đến toilet, cái này có vẻ đơn giản hơn, cơ mà nhóm yêu quái vẫn cảm thán quá trời.

“Đây là máy giặt, dùng để giặt quần áo.” Diệp Tiểu nhìn chú thích in trên máy giặt, đây là loại máy tự động hoàn toàn. Cậu thở phào nhẹ nhõm, nếu không phải hoàn toàn tự động thì đến cậu cũng chẳng biết dùng, từ bé đến lớn cậu chưa làm việc nhà bao giờ, “Bỏ quần áo bẩn vào, sau đó đổ bột giặt vào rồi đóng nắp lại, cuối cùng ấn công tắc này là được, chờ tới khi nó yên lặng không nhúc nhích nữa là quần áo đã giặt sạch, có thể lấy ra phơi.”

“Đây chính là bột giặt.” Diệp Tiểu chỉ vào túi bột giặt hiệu Meo Meo. Trường học quả là có tâm, còn dùng hiệu bột giặt loại xịn, suốt ngày được quảng cáo trên TV, “Bên trong có thìa, mỗi lần giặt bỏ vô một muỗng này là được, cái này giống.... Ừm....gần giống với bồ kết mà mọi người sử dụng.” Chắc cổ đại dùng bồ kết để giặt nhỉ?

Nếu vừa rồi lũ yêu cảm thán sợ hãi, thì giờ có thể nói là phục sát đất, đến quần áo cũng tự giặt được! Nhân loại sao lại có bản lãnh thế chớ! Bọn họ làm kiểu gì vậy! Thật sự là quá quá giỏi luôn!

Eaton rúc trong ngực Diệp Tiểu cũng giặt mình há to miệng, hẳn nào phụ thân để mình tới trường, nhân loại quả nhiên rất giỏi!

Tiếp theo là thời gian tự do, Diệp Tiểu để đám yêu tự đưa ra câu hỏi, không hiểu gì thì hỏi cái đó.

Lũ yêu hỏi về tủ lạnh, điều hòa và các đồ điện gia dụng khác, Diệp Tiểu đều kiên nhẫn giải thích cẩn thận.

Diệp Tiểu trả lời hết tất cả các câu hỏi, chỉ có câu cuối cùng làm cậu trợn tròn mắt.

“Thầy Diệp, bọn yêm đã có nơi ở rồi, vậy ăn cơm ở đâu?”

“...” Diệp Tiểu sững sốt, đúng rồi, ăn cơm ở đâu? Toàn bộ trường chỉ có một mình giáo viên là cậu! Đến cả mấy bác gái hậu cần cũng không có!

Chú thích: Bột giặt Meo Meo là đây:

8. Chương 7

Trước khi nhóm yêu đặt câu hỏi, Diệp Tiểu thực sự chưa để ý đến vấn đề ăn uống, thực tế không chỉ riêng chuyện này mà còn có vô số nhiều vấn đề khác, ăn ở sinh hoạt ngay tại trường, tức là các học sinh sẽ sản sinh ra rất nhiều rác, chỉ có một mình cậu sẽ lo không xuể, cần có thêm các nhân viên hậu cần.

Nhưng mà cậu biết tìm nhân viên hậu cần ở đâu?

Tìm yêu quái? Ngoại trừ mấy học sinh này, cậu không quen thêm một yêu quái nào khác cả.

Tìm con người? Ha ha, đừng đùa, ngoài người xui xẻo là cậu ra thì còn ai dám tới đây nữa?

Một rắc rối siêu lớn cứ thế nảy sinh, về sau nhóm yêu quái này biết sống ở trường kiểu gì? Cậu thì có thể về nhà, nhưng trước khi đủ tư cách tốt nghiệp thì nhóm yêu quái lại không thể bước ra khỏi cổng trường.

“Thật ra chúng ta có thể mời người tới, tôi đã xem thông tin về trường rồi, có căng tin.” Diệp Tiểu hồi thần, nói, “Chỉ là không dễ mời lắm, con người bình thường sẽ không dám tới đây.” Đến cậu tự nhận năng lực tiếp nhận mạnh mẽ cũng gắng lắm mới ở đây nổi, đổi thành người khác có dùng Cửu tinh hiệu quả nhanh cũng chưa chắc đã ở được đâu!

“Thầy giáo thầy giáo, yem có cách!” Một yêu quái đột nhiên giơ tay nói.

Đây là một yêu quái có hai cái tai bông bông dài dài đáng yêu, ngoại hình có chút shota, nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi.

“Ừm....Nếu tôi nhớ không nhầm, bạn là...” Học sinh nhiều quá, Diệp Tiểu tạm thời không nhớ hết được tên và nguyên hình của các học sinh.

“Yem là Hồ Đa Đa!” Tiểu shota chớp chớp mắt to nói.

“À à à, đúng rồi, bạn là Hồ Đa Đa!” Diệp Tiểu bình tĩnh đại ngộ gật đầu, nguyên hình của đứa nhỏ này là hồ ly chín đuôi.

“Thầy Diệp, thực ra không cần lo bọn yem dọa sợ nhân loại đâu, bọn yem có thể biến hóa thành bộ dáng của nhân loại!”

“Mấy người không được dùng pháp thuật mà?” Diệp Tiểu nghi hoặc hỏi.

“Biến hóa là bản năng, sao có thể xem là pháp thuật chứ.” Hồ Đa Đa cười gian, các yêu quái khác cũng liên tục phụ họa.

“...” Diệp Tiểu không biết nói gì, nếu các người có thể biến hóa, vậy sao còn giữ cái dạng này dọa tôi sợ chết khiếp?!

Nhưng dù sao cũng nhờ chuyện biến hình mà có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, có thể gọi cơm bên ngoài hoặc trực tiếp mời người đến căng tin, ừm... Vẫn là gọi bên ngoài đi, cảm giác sẽ an toàn hơn, rác thải thì bảo người ta mỗi ngày đến đúng giờ thu một lần là được, còn việc vệ sinh phòng học ký túc xá thì hoàn toàn có thể để học sinh tự quét dọn.

Vì thế mọi chuyện tạm thời ngừng ở đây, về sau ngày ba bữa sẽ gọi người ngoài mang cơm đến căng tin, sau đó đến giờ thì dọn bát đĩa về, quá là tiện, rác thì mỗi sáng gọi người đến thu một lần.

Cơ mà những việc này cần một thứ — tiền.

Diệp Tiểu thấy mình đúng là khổ bức, trước kia còn thấy tiền lương cao, giờ phát hiện, quả thực là quá thấp rồi đó! Cái gì cũng phải lo! Tôi đến để dạy học, thế mà từ hiệu trưởng đến hậu cần, một đồng công việc tất cả đều bắt mình tôi làm, không ra cái qué gì hết! Tí tạo tiền lương ấy vậy mà cũng đủ à!

Đúng rồi, mình lấy tiền lương mỗi tháng kiểu gì? Còn chưa để lại số tài khoản ngân hàng nữa!

Diệp Tiểu lôi hợp đồng trong túi xách ra xem lại, lật dở vài trang, cuối cùng cũng thấy mục tiền lương: Mỗi tháng đến phòng thường trực của ký túc xá tự lấy.

Diệp Tiểu nghi hoặc, phòng thường trực?

“Mọi người ở trong phòng của mình tự xem xét, thầy ra ngoài một lát rồi sẽ lập tức quay lại.” Diệp Tiểu quyết định đến phòng thường trực xem sao, tiền lương sao có thể để ở chỗ đó được chứ.

Phòng thường trực tất nhiên nằm ở gần cổng ký túc xá, Diệp Tiểu đẩy cửa vào, nhất thời , mọi thứ trong phòng đều rất bình thường, chỉ là sự xuất hiện của cái kết sắt ở góc tường bên phải trông có vẻ lỗi thời, trên cái kết sắt cao nửa người dán một tờ giấy trắng cỡ bự, viết: Tiền ở trong, xin tự lấy, mật mã là XXX.

Diệp Tiểu ngồi xổm xuống làm theo hướng dẫn, mở ra lại càng thêm : Tiền bên trong nhét chặt ních cả tủ.

Diệp Tiểu có chút rối loạn: Dù là thần tiên hay yêu quái, cũng đều rộng rãi ghê ha.....

9. Chương 8

Diệp Tiểu lấy một tập tiền ra rồi đóng kết sắt lại, xé tờ giấy báo mật mã trên cửa tủ xuống, sau đó gọi mấy yêu quái vô hỗ trợ cậu chuyển cái kết sắt này vào phòng quản lý ký túc xá, để ở phòng thường trực thực sự không an toàn chút nào.

Giải quyết xong chuyện tiền nong, Diệp Tiểu dựa theo mã số học sinh xếp mấy chục yêu quái theo sau cậu vào các phòng, tiếp đến bảo bọn họ đi tìm chín bạn cùng phòng khác đang đứng chờ ở bên ngoài.

“Thầy sẽ không chỉ dẫn lại cụ thể cho các học sinh còn lại, những điều cần nói tôi đã nói với các bạn rồi, tạm thời các bạn coi như là ký túc xá trưởng, cần hướng dẫn cụ thể cho các bạn cùng phòng.” Diệp Tiểu vỗ tay, “Mọi người chỉ cho nhau đi, thầy đi gọi cơm cho mọi người.” Cũng gần đến giờ ăn trưa rồi.

“Dạ!” Mấy chục yêu quái kia lập tức kích động không thôi, mịa ơi, vừa vào học đã được làm quan rồi!

Diệp Tiểu bận rộn, Eaton liền lẻ loi một mình, hắn tội nghiệp dựa vào góc hành lang nhìn Diệp Tiểu vội vàng chạy ngược chạy xuôi, ánh mắt ngập nước kia coi mới đáng thương làm sao.

Lúc ra ngoài Diệp Tiểu liền nhìn thấy Eaton, cậu vỗ đầu, vừa nãy thấy kết sắt nên sợ quá, thiếu chút quên mất bé dễ cưng này rồi.

“Tiểu Eaton đáng yêu của chúng ta làm sao vậy?” Diệp Tiểu ngồi xổm xuống, giang hai tay về phía Eaton, “Nào, mau nhào vào lòng thầy nào.”

“Hức... Em sợ lắm.” Eaton giả bộ y như thiệt, Diệp Tiểu vừa nói xong, hắn đã bày vẻ lả chã chực khóc lao vào lòng Diệp Tiểu —

Hắn vốn tính như vậy, cơ mà chân ngắn thiếu linh hoạt quá, vừa dắc chí một phát là chân trái đạp vô chân phải, “Bộp” một phát liền “Oạch” cái ngã xuống.

“...” Diệp Tiểu đầu đầy mồ hôi, cậu chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được một đứa nhỏ đáng yêu nhào vào lòng mình thôi mờ, ai ngờ nhóc ấy liền ngã cái oạch như thế.

Diệp Tiểu vội vàng tiến đến đỡ Eaton dậy, vỗ bụi bẩn trên người hắn, “Đều là do thầy không tốt, em có đau không?” Cậu nhìn khuôn mặt Eaton đỏ lên, đau lòng nói, đứa nhỏ này thật đáng thương, thể nhưng cũng rất kiên cường, ngã mà không khóc, mặt đỏ bừng như vậy, chắc đang phải nhịn rất vất vả.

Sự thực nào có như Diệp Tiểu nghĩ, tuy bề ngoài Eaton là một đứa bé, nhưng bên trong đã hơn bảy trăm tuổi rồi, cứ thế “Ngu xuẩn” ngã lăn xuống đất, đương nhiên Eaton thấy rất mất mặt, giả bộ khóc lóc đáng thương là một chuyện, ngã úp mặt là chuyện khác, đúng là mất mặt rỗng mà! Hắn xấu hổ quá cho nên mới đỏ bừng mặt thôi.

“...Không đau.” Cơ mà Eaton vẫn nhu thuận mười phần trả lời câu hỏi của Diệp Tiểu.

“Ngoan.” Diệp Tiểu đau lòng xoa đầu Eaton, bế hắn đứng dậy, “Mã số học sinh của em là bao nhiêu, thầy đưa em vào ký túc xá.”

“Em không muốn ở cùng bọn họ đâu, em sợ lắm.” Eaton tội nghiệp ôm cổ Diệp Tiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ cậu, còn cọ cọ mấy cái.

Diệp Tiểu cười khê, đứa nhỏ này dính người ghê, đáng yêu chết đi được, tuy nhiên nhóc nhỏ như vậy, sống độc lập quả thực là một chuyện khó khăn, sống cùng chín yêu quái trưởng thành trong một phòng, cuộc sống hàng ngày sao có thể tốt cho được? Diệp Tiểu lo lắng không thôi.

“Thầy ơi, em ở với thầy được không?” Eaton yếu ớt nói, vẻ sợ hãi được diễn đến xuất thần nhập hóa.

“Nhưng mà thầy phải về nhà, em lại không thể ra khỏi trường.” Diệp Tiểu cũng có chút rầu, cậu không muốn sống ở trường đâu.

“Có thể, em có thể!” Eaton phấn chấn, “Em còn nhỏ mà, không có ma lực gì cả, có lẽ sẽ ra ngoài được.”

Sau khi biến nhỏ Eaton có ra kết giới một lần, lúc ấy sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến hắn hoảng sợ, vì thể muốn quay về xem có thể biến lớn lại được không, kết quả đương nhiên là thất bại, hắn không biết nguyên nhân tại sao, nhưng hắn có thể ra khỏi kết giới mà không gặp vấn đề gì.

“Ma lực?” Diệp Tiểu kì quái hỏi.

“Em đến từ Ma giới, không giống yêu giới bọn họ lắm, em không quen bọn họ, thầy đừng bỏ em ở cùng bọn họ.” Eaton lại giả bộ đáng thương.

“À à, đúng rồi, nguyên hình của em là rồng mà.” Diệp Tiểu bưng tỉnh đại ngộ, “Chúng ta thử nhé? Nếu em có thể ra ngoài, thầy sẽ mang em về nhà được không? Sao nhà em có thể yên tâm để em ra ngoài một mình chứ, thật đáng thương.” Diệp Tiểu lắc đầu.

Eaton thầm nắm chặt nắm đấm trong lòng, quá tuyệt vời! Nguyên vọng đạt thành, sau này có thể sống cuộc sống hạnh phúc của hai người! Ăn uống đều ở bên nhau đó ghen!

Diệp Tiểu đương nhiên không biết tâm tư của cái con sắc long này, cậu bé Eaton đến phòng quản lý kí túc xá, chuẩn bị đặt cơm trên mạng.

Phòng quản lý ký túc là một phòng lớn có đầy đủ tiện nghi, phòng ngủ bên trong cũng rất lớn, kết sắt cũng được đặt ở trong phòng ngủ, Diệp Tiểu thấy ngủ trưa ở đây là một ý không tồi.

Tới phòng quản lý ký túc, Diệp Tiểu ngồi xuống ghế sofa ở gian ngoài, để Eaton ngồi trong lòng mình. Cậu mở ipad trong túi ra, vừa nãy cậu thấy di động có sóng, chứng tỏ kết giới ở đây không tạo ảnh hưởng gì với sóng điện thoại hay sóng từ các loại, hơn nữa cũng có lắp mạng điện, vậy chắc là ngoại trừ việc các yêu quái không thể ra ngoài thì không có gì khác so với thế giới của con người.

Diệp Tiểu mở ipad làm Eaton trong lòng cậu giật mình hoảng sợ, tuy hắn đã được thấy cái máy tính gì gì đó, cơ mà vẫn cứ cảm thấy thần kỳ, thứ này nhìn rất giống máy tính, tuy nhiên coi bộ vẫn có điểm khác nhau, “Thầy ơi, đây là máy tính à?”

“Ừ, là máy tính, gọi là máy tính bảng, em xem, nó trông giống một cái bản mỏng.” Diệp Tiểu xoa đầu Eaton, “Tiểu Eaton lợi hại thật, còn biết máy tính nữa.”

Eaton nghe xong đắc chí cực kì, chỉ vào ipad nói tiếp, “Cái này dùng để làm gì ạ?” Vừa nãy hắn nghe thấy Diệp Tiểu bảo muốn đặt cơm, có thể đặt bằng cái này à? Đặt thế nào?

“Máy tính có thể làm rất nhiều việc.” Diệp Tiểu giải thích, “Gần như là có thể mua mọi thứ trên máy tính, muốn ăn gì cũng được.”

“Lợi hại vậy sao?!” Eaton mở to hai mắt, “Nhân loại giỏi ghê! Thầy giáo thầy cũng rất lợi hại, có thể sử dụng thứ lợi hại như thế!” Eaton vừa nghe cái gì cũng mua trên máy tính được liền cảm thấy quá khó lường quá hi hữu.

Diệp Tiểu cười ha ha, “Không phải đâu, ở đây máy tính là một thứ rất phổ biến, gần như nhà nào cũng có, thậm chí có người còn có nhiều cái!”

Cảm xúc của Eaton lúc này chính là sợ hãi đối với những thứ mình không biết, hần nghĩ tới trường này đúng là một quyết định sáng suốt, không chỉ có thể quen với mỹ nhân như thầy Diệp, lại còn có thể học được những tri thức lợi hại!

“Đến đây đi, bây giờ chúng ta bắt đầu đặt cơm!” Dưới tiếng than sợ hãi của Eaton, Diệp Tiểu bấm vào trang web chuyên nhận đặt cơm qua mạng.

=====

Diệp Tiểu sẽ xưng với các bạn yêu quái là “Thầy, tôi — bạn” nhé, vì các bạn ấy già cả hết rồi xưng “Thầy — Em” không tiện lắm. Còn Eaton ấy à, bé bỏng đáng yêu thế nên tất nhiên là gọi “Em” rồi

10. Chương 9

Bởi vì cần đặt số cơm rất lớn, cho nên Diệp Tiểu chọn một cửa tiệm to to một chút, “Em muốn ăn gì thì chọn đi.” Diệp Tiểu chỉ vào hình ảnh trên mạng, nói với Eaton.

“Oa —— Nhìn ngon ghê á!” Món ăn được chụp ảnh cẩn thận, đã vậy còn chỉnh photoshop, đương nhiên trông đều tuyệt cú mèo, làm người ta muốn ăn nhiều thật nhiều, Eaton nước miếng chảy ròng ròng, đồ ăn trong cung điện nhà mình cũng không đẹp được thế này!

Cũng giống Yêu tộc, Ma tộc là một chủng tộc sơ sài qua loa, có đồ ăn là tốt rồi, lại còn để ý vẻ ngoài làm chi, món ăn hầu hết đều là đồ nướng, hơn nữa vốn bản thân ma thú bị nướng ngoại hình đã chẳng ra sao, có khi làm người ta nhìn phát gớm.

Vì thế sau khi nhìn thấy đồ ăn tinh xảo như vậy, Eaton càng phát giác đến Nhân giới quả thực quá tuyệt vời! Thực ra từ ngàn năm trước nhân giới đã có rất nhiều mỹ thực đáng chú ý, nhưng Eaton sinh ra sau khi tam giới đóng cửa, chưa từng được thưởng thức sự phồn hoa của Nhân giới, vì thế giờ nhìn cái gì cũng cảm thán khiếp sợ.

Diệp Tiểu bị dánh vè thềm ăn sắp chảy nước miếng tới nơi của Eaton mạnh tới chết, đúng là đứa bé xinh đẹp làm cái gì cũng đáng yêu mà, “Chỉ đi, muốn ăn gì thì nói cho thầy biết, ăn gì cũng được hết!”

Eaton nước miếng tí tách rơi, hần nhìn trái nhìn phải, vươn mẩu tay vừa ngán vừa béo núc chỉ, “Cái này, cái này, cả cái này nữa!” Liên tiếp chỉ ba suất!

“Nhiều vậy sao? Em có ăn nổi không?” Diệp Tiểu nhìn nhìn cái bụng nhỏ beo béo của Eaton.

“Ăn nổi, em ăn nổi! Ma tộc và Yêu tộc bọn em ăn nhiều lắm, một người có thể ăn được mấy tô cơm, lúc em ăn tốt còn ăn được một cả một con heo nhỏ cơ!”

Diệp Tiểu tròn to mắt nhìn bụng Eaton, thiệt không vậy, cái bụng bé tí teo kia có thể nhét được nhiều đồ ăn thế sao?

Tuy nhiên nếu đúng theo lời Eaton nói, vậy thì nên đặt nhiều cơm một chút, ăn không hết cũng không thành vấn đề, có thể bỏ vô tủ lạnh, lần sau ăn hâm nóng lại là được.

“Vậy để thầy gọi nhiều nhiều chút.” Diệp Tiểu chọn ba suất Eaton chỉ cộng thêm mấy loại cậu chọn rồi đặt gấp 200 suất, sau đó để lại phương thức liên hệ và địa chỉ của mình.

Bởi vì số lượng rất lớn, cho nên đối phương lập tức gọi điện tới hỏi, Diệp Tiểu nói qua về tình huống ở đây rồi xác định lại thời gian nhận cơm, khoảng nửa tiếng sau cửa tiệm mới gửi đồ đến được.

Giao hàng có hơi lâu, nhưng làm nhiều suất như vậy giao lâu cũng là điều dễ hiểu, Diệp Tiểu xoa xoa cái bụng nhỏ của Eaton, an ủi, “Đợi một lát nữa nhé, đồ ăn sẽ mau chóng được mang tới thôi.”

“Dạ.” Eaton cảm thấy tay của Diệp Tiểu vô cùng dịu dàng, làm hần hạnh phúc chết đi được, hần lại rúc vào ngực Diệp Tiểu cọ cọ, đã thế còn dám trộm sờ soạng ngực cậu mấy cái.

“Em muốn xem TV hay đi ngủ một lát?” Diệp Tiểu cho rằng trẻ con đều thích ngủ, nhất là trẻ con tám tuổi Eaton, giờ đã giữa trưa, ngủ một lát dậy ăn cơm thì vừa khéo.

“Xem TV, xem TV!” Mắt Eaton sáng lên, vừa nãy hần đã có hứng thú với cái TV to oạch ở ký túc xá rồi, bên trong TV có người đó! Mà phòng này cũng có một cái TV rất bự!

“Vừa nãy thầy đã chỉ cho mọi người rồi, em thử tự mở xem sao.” Diệp Tiểu nhét điều khiển từ xa vào tay Eaton, bây giờ hai người đang ngồi ở sofa đối diện TV.

Eaton hơi hơi kích động, hần chìa điều khiển từ xa về phía TV, sau đó khê khàng nhấn cái nút màu đỏ, xoẹt một cái TV lên hình, chiếu tin tức.

“Oa —” Tuy đã thấy không chỉ một lần, cơ mà Eaton vẫn hưng phấn chết đi được, tự mình mở cảm giác không giống với xem người ta mở, ấn nhẹ một cái đã hiện lên hình ảnh, rốt cuộc nhân loại làm kiểu gì thế nhỉ?!

Càng nghĩ càng hưng phấn, Eaton không ngừng chuyển kênh, chương trình nào cũng làm hắn sợ hãi không thôi, nhân loại cũng có nhiều loại ghê, tuy nhiên họ mặc quần áo hơi kì quặc, nhà ở cũng cao hù chết người.

Eaton đang mặc một bộ trang phục quý tộc hoa lệ, lúc người nhỏ đi quần áo cũng thu nhỏ theo, tuy trẻ con mặc thế rất kì lạ, nhưng thực sự là ngẫu chết đi được.

Eaton đang không ngừng chuyển kênh, đột nhiên ngừng lại, chỉ vào TV hỏi Diệp Tiểu, “Thầy ơi, nhân loại các người còn lớn lên thế này sao?” Hắn thấy thế này cứ kì kì sao ấy.

Diệp Tiểu đang mua sắm trên mạng, cậu muốn mua các đồ văn phòng phẩm như bút bi, bút chì, tập vở..., tiện thể mua luôn một vài đồ dùng sinh hoạt, vừa nãy cậu thấy trong nhà vệ sinh đã có giấy vệ sinh rồi, nhưng có vẻ không có dư, phải mua thêm mới được.

Về phần tiền mua đồ, cậu cứ trừ vào tài khoản của mình trước, sau đó lấy tiền trong két sắt sau.

Nghe được câu hỏi của Eaton, Diệp Tiểu ngẩng đầu nhìn, bật cười, “Ha ha ha, không phải con người đâu, đây là phim hoạt hình, là thứ do con người hư cấu ra, không phải thật, đều là tranh cả đấy.”

“Tranh cũng cử động được sao?!” Eaton mở to hai mắt, Ma tộc bọn họ không làm được việc này, Yêu tộc cũng không, thậm chí ngay cả Thần tiên cũng chưa chắc có thể làm được.

Diệp Tiểu cười ha ha, cậu phát hiện làm thầy giáo của mấy yêu quái này cũng không đáng sợ đến vậy, phản ứng của các học sinh đều rất thú vị, mỗi lần tiếp xúc với thứ gì công nghệ cao một tí là lại kích động gào to sợ hãi không thôi, vẻ mặt hài muốn chết.

“Là thế này...” Diệp Tiểu tìm một bộ tranh trên mạng cho Eaton xem, chính là loại tranh vẽ ở cuối trang sách, sau đó chuyển trang thật nhanh, tạo thành một loạt chuyển động đơn giản, “Đại khái là dựa trên nguyên lý này.”

Eaton giờ đã không còn chỉ sợ hãi cảm thán, mà đã chuyển thành bội phục không thôi, một đoạn chuyển động nhỏ đã cần nhiều tranh như thế, trên TV chiếu nhiều chuyển động như vậy, rốt cuộc phải cần bao nhiêu bức tranh? Nhân loại đúng là một chủng tộc quá giỏi, rất có nghị lực! Rõ ràng chỉ có thời gian sống ngắn, vậy mà lại thông minh hơn chủng tộc trường thọ của bọn họ, quá có nghị lực!

Eaton không khỏi kính trọng nhân loại sâu sắc.

....

Trong khi Diệp Tiểu mua hàng và Eaton xem TV, các yêu quái khác trong ký túc xá cũng vui vẻ quá trời, ký túc xá đúng là quá tuyệt!

Căn phòng xinh đẹp, đèn nháy cái đã sáng, giường nằm mềm mại tinh xảo, phòng tắm tiện nghi cực độ, các “Gia cụ” (thực ra là các dụng cụ điện gia dụng) thần kỳ, đặc biệt là cái gọi là TV, thực sự là siêu siêu thần kỳ.

Cũng giống Eaton, tuy rất nhiều yêu quái đã thấy máy tính, thế nhưng họ vẫn cảm thán cái TV không ngừng, đi thăm nơi mình ở xong, các yêu quái đều chen chúc ngồi bệt trước TV trong phòng mình.

Tuy trong phòng khách có sofa, có ghế dựa, cơ mà mấy yêu quái này chỉ thích chen lên trên xem, hận không thể chui đầu luôn vào trong TV!

“Ai nha, nữ nhân này ăn mặc ít quá đi! Không thấy thẹn gì hết!”

“Người thôi đi, mắt còn nhìn chăm chăm kia kìa!”

“Dáng người đẹp quá ta, da cũng trắng ghê.”

.....

“Nam nhân này sao lại đánh nữ nhân a!”

“Nữ nhân này quá yếu, đổi lại là nhà yêm xem, nhất định là nương yêm đánh cha yêm.”

“Đúng đúng, phải đánh ngược lại!”

....

“Mịa ơi, hù chết yêm, sét trong này giống thiệt ghê đó!”

“Đúng đúng, nhìn còn ghê hơn sét đột thanh ngư tinh (yêu quái trâu xanh) cách vách nhà yêm độ kiếp nữa!”

.....

“Này! Sao người có thể tùy tiện đổi kênh như thế!”

“Yêm không thích xem cái này, yêm thích xem kênh sau.”

“Yêm thích a, không cho đổi!”

....

Ngay trong tiếng ồn ào ầm ĩ, nửa giờ mau chóng trôi qua, điện thoại của Diệp Tiểu vang lên, đã đến giờ, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi!

11. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thực ra Diệp Tiểu rất lo, cậu sợ bí mật của trường sẽ bị bại lộ, cho nên cậu cẩn thận dặn dò các yêu quái ở trong ký túc xá không được tùy tiện ra ngoài, sau đó chạy đến cổng trường đón người, cổng còn đang khóa, cả trường chỉ có mình cậu vừa làm lãnh đạo kiêm luôn công nhân viên, thế nên cậu đành ra mở cổng.

“Ai u thầy giáo à, trường học của thầy trốn kĩ thật đấy, muốn tìm số 88 cũng khó.” Cửa tiệm đưa hàng bằng xe tải, 1000 hộp cơm không phải là số lượng nhỏ, phải dùng mười thùng nhựa lớn mới đựng hết được.

“Làm phiền mọi người rồi.” Diệp Tiểu vội vàng dùng chìa khóa điện tử mở cổng cho xe tiến vào, “Đi theo tôi vào căng tin nhé.”

“Được!”

Chẳng bao lâu sau xe tải đã theo Diệp Tiểu đi vào căng tin đẹp đẽ của trường, Diệp Tiểu nhờ người của cửa hàng xếp cơm lên bàn, kiểm kê số lượng xong, Diệp Tiểu cầm tiền đi thanh toán.

Một tí cơm mất ngót nghét hai vạn làm Diệp Tiểu cảm thấy không hợp lý lắm, tuy rằng bình thường cậu cũng ăn ở mức giá như vậy, nhưng đồ ăn tinh xảo khéo léo, không phải là món ăn sản xuất theo dây chuyền thế này, ví như món cơm thịt chiên xù này chẳng hạn, nhất định người ta không thay đổi dầu rán thường xuyên.

Haiz... Cứ ăn một hai bữa xem sao, về sau phải thay đổi biện pháp khác.

“Nếu học sinh hài lòng, có lẽ buổi tối tôi sẽ tiếp tục đặt cơm.” Diệp Tiểu tiễn nhân viên tiệm cơm đang vui vẻ ra mặt về.

...

“Ăn cơm nào!” Diệp Tiểu chạy đến trước cổng ký túc xá hô to, “Ăn cơm nào, mọi người tập hợp ra căng tin ăn cơm trưa!”

Xoẹt cái ủa ra một đám “Người”, các yêu quái dói hóp cả bụng đã chờ sốt ruột lắm rồi, lúc Diệp Tiểu ra ngoài nhận cơm, bọn họ đã ôm cái bụng kêu òng ọc núp sau cổng ký túc chờ.

Diệp Tiểu lo con người sẽ hoảng sợ nếu phát hiện ra nhóm yêu quái, cơ mà, nhóm yêu quái thực ra cũng sợ lắm, bọn họ thấy nhân loại bây giờ quá lợi hại, yêu quái bọn họ không phải là đối thủ! Đoàn đoàn đoàn một phát là đầu nổ hoa, thế thì còn làm được cái gì nữa chứ?!

Cho nên bọn họ cẩn thận trốn tránh, chờ Diệp Tiểu ra đón bọn họ mới dám hành động.

“Thầy, thầy mua cho nhóm yêm cái gì ngon vậy?”

“Có thịt không? Yêm không thích ăn chay đâu.”

“Yêm ăn nhiều, phải ăn một tô bự thiệt bự.”

....

Lũ yêu quái mồm miệng tép nhảy nói không ngừng.

“Được rồi được rồi, im lặng, mọi người xếp hàng, dựa theo trình tự sắp xếp vừa nãy đi đến căng tin, không nhiều người dễ loạn.” Diệp Tiểu chỉ huy.

Đám yêu quái lập tức ngoan ngoãn, Diệp Tiểu đi trước, từng đội yêu quái theo sau.

” Đồ ăn ở ngay đằng trước, từng nhóm lên chọn món, thích ăn món gì thì lấy món đó.” Diệp Tiểu lần lượt mở từng hộp cơm khác nhau làm mẫu, “Có cơm thịt heo chiên xù, cơm đùi gà, cơm thịt bò, cơm tôm nõn, còn có cơm chay nữa, thầy đặt nhiều lắm, các bạn ăn xong có thể tiếp tục lấy, không sao cả, ăn xong thì xếp gọn hộp cơm để trên bàn, thầy sẽ gọi người tới dọn.”

Ngay khi Diệp Tiểu mở hộp cơm, đám yêu quái liền không kìm chế được nuốt nước miếng, tía má ơi, cơm ở nhân giới đúng là đẹp mắt quá đi! Mới nhìn đã biết là ngon rồi!

Đám yêu quái chưa tới ngàn tuổi khỏi cần phải nói, tới giờ vẫn chưa được nếm thử đồ ăn nhân giới, còn những yêu quái lớn tuổi cũng đã hơn ngàn năm chưa được nếm lại mỹ vị nhân gian, nhớ muốn chết đi được ấy!

“Còn đẹp hơn nghìn năm trước nữa!” Yêu quái thanh ngư trên đầu có cặp sừng dài khen ngợi.

Ngư yêu còn chưa cảm khái xong đã bị yêu quái khác chen vô huých qua một bên, ăn thì ăn đi, mọi người đều vội muốn chết, làm gì có thời gian nghe ngư đứng đây dài dòng tán dóc!

Ngư yêu sờ sờ đầu, cũng bắt đầu gia nhập đội ngũ cướp cơm.

“Từ từ sẽ tới lượt, không cần vội, ai cũng có phần!” Diệp Tiểu duy trì trật tự, “Thầy đặt rất nhiều, các bạn không lo không đủ ăn, dù không đủ chúng ta cũng có thể đặt thêm, cho nên mọi người không cần tranh giành, ai cũng có phần!”

“Ai nha, cái đùi gà này ăn ngon thiệt đó!”

“Đây là cái gì? Ăn ngon ăn ngon, vị như thịt heo ấy.” “Là thịt heo chiên xù, thầy giáo mới nói rồi còn gì, người đứng là đồ ngốc!”

“Ăn thì ngon, cơ mà ít quá, ta phỏng chừng phải ăn được mười suất!”

...

Diệp Tiểu đã nghe Eaton nhắc đám yêu quái ăn rất khỏe, cho nên đã đặt số cơm gấp hơn ba lần số yêu, nào ngờ đám yêu này còn ăn khỏe hơn cậu tưởng, từng đó đồ ăn căn bản không đủ!

Thứ quan trọng nhất chính là cơm, bởi vì cơm là món chính mà, ít quá không lấp đầy được cái bụng.

Cũng may không phải tất cả các yêu quái đều ăn khỏe, những yêu quái có nguyên hình là thực vật như đào yêu chỉ ăn rất ít, chủ yếu là ăn rau uống nước mà thôi.

Nói đến nước là lại thấy có thêm vấn đề, từng phòng trong ký túc xá đều có máy nước uống nóng lạnh, tuy nhiên mỗi máy cũng chỉ có một bình nước, Diệp Tiểu còn phải lo liên hệ với công ty nước để đổi bình nước định kì.

Haiz... Vô số chuyện phải lo, quả thực chẳng khác nào bảo mẫu! Tiền lương nhiều đó thực sự quá thiệt!

Cuối cùng tới khi giờ ăn kết thúc, đa số các yêu quái đều đã ăn no, chỉ có một số ít là mới no được bảy tám phần, tuy nhiên, sức ăn của Eaton không khỏi khiến Diệp Tiểu cảm thấy kì lạ.

Chẳng phải nhóc ấy nói ăn giỏi lắm sao, thế nào lại chỉ ăn được nửa hộp cơm đã không ăn nữa? Không hợp khí hậu? Hay là nhớ nhà không thiết ăn uống? Hay là bị ốm rồi?

“Sao chỉ ăn một chút vậy, em có chỗ nào không thoải mái à?” Diệp Tiểu nhẹ nhàng xoa lưng bé con bên cạnh, cậu lo lắng, mới rồi vẫn tốt cơ mà.

Bạn học Eaton khổ bức biết bao, trước kia đừng nói ba bốn tô, đến hơn mười tô hẳn cũng nuốt trọn, giờ có mỗi cái hộp cơm bé tẹo mà cũng ăn không xong!

Lẽ nào thân thể nhỏ đi ảnh hưởng tới ma lực cho nên mới vậy? Rốt cuộc tại sao hẳn lại biến thành thế này, về sau còn có thể biến về như cũ không?

Eaton nôn nóng sốt ruột, hiện tại mọi bản năng đều thoái hóa, hẳn giả bộ trẻ con trước mặt thầy giáo, cơ mà không thể cứ mãi giả bộ trẻ con được, như thế mai sau xơ múi được gì chứ!

Hắn là một con rồng! Thế mà còn được chưa hưởng thụ cảm giác đó đó đó đâu!

Nhưng nỗi đau này tạm thời không thể nói cho Diệp Tiểu biết, vì thế Eaton cay đắng rặn cười, “Không ạ, ở đây ma lực bị tiêu hao, cho nên không cần ăn nhiều.”

Diệp Tiểu tưởng là thật, bưng tỉnh đại ngộ nói, “Vậy sao, em không khó chịu trong người là tốt rồi, thầy còn tưởng em bị ốm, thực ra thầy không biết cách chữa bệnh cho yêu quái, thuốc của nhân loại nhiều khả năng không dùng được cho mọi người.”

Giờ ăn gần kết thúc, Diệp Tiểu nói với đám yêu, “Giờ đã gần một rưỡi chiều.” Cậu chỉ chỉ đồng hồ treo tường trong căng tin, “Lúc trước thầy đã dạy các bạn xem đồng hồ rồi, chắc mọi người vẫn còn nhớ.” Vừa nãy cậu mới dạy cho mấy chục yêu quái trong ký túc xá, giờ có lẽ mọi người đều học được rồi.

“Dạ!” Lũ yêu trăm miệng một lời.

“Tốt lắm.” Diệp Tiểu vừa lòng gật đầu, “Mặc dù hơi muộn, nhưng kế tiếp là thời gian nghỉ trưa, ngày mai giờ giấc sẽ sớm hơn hôm nay một chút. Thời gian nghỉ trưa chủ yếu để mọi người ngủ trưa, sẽ kết thúc vào lúc ba rưỡi.”

“Tuy nhiên thời gian nghỉ trưa hôm nay thầy còn muốn giao cho các bạn một nhiệm vụ, sau giờ nghỉ chúng ta sẽ bắt đầu chọn lựa ban cán bộ, lớp trưởng tổ trưởng... để trợ giúp thầy, cho nên những ai muốn ứng cử làm cán bộ lớp thì tranh thủ thời gian nghỉ để tự chuẩn bị, vào giờ học thầy sẽ tổng kết chọn lựa sau. Các trưởng ký túc xá tạm thời không đổi, bình thường những người này cũng không có nhiệm vụ gì quan trọng, nếu ai không muốn làm có thể nói với thầy, thầy đổi người khác.”

Mịa, đây là tuyển quan ư!

Lũ yêu vừa nghe đã thấy khoan khoái cõi lòng, còn chưa bắt đầu học đã tuyển quan rồi, thầy giáo đúng là một thầy giáo tốt mà!

Mấy chục yêu quái vào ký túc xá đầu tiên tự cảm thấy mã số học sinh của mình quá may mắn, không cần tuyển chọn đã được làm quan, tuy thầy giáo nói bình thường không có nhiệm vụ gì quan trọng, cơ mà vừa nghe đã thấy có tiền đồ hơn các yêu khác trong ký túc xá rồi!

“Tốt lắm, giờ mọi người có thể quay về ký túc, muốn ứng tuyển vào ban cán bộ có thể nằm trên giường nghỉ cho thật kỹ. Những bạn học không muốn nghỉ trưa cũng không được chơi đùa chạy nhảy khắp nơi, gây ảnh hưởng đến các bạn khác nghỉ trưa.” Diệp Tiểu vỗ tay cho mọi người giải tán, “Tối ba rưỡi thầy sẽ thông báo cho mọi người dậy.”

Trong phòng đám yêu quái không có đồng hồ, xem ra cậu còn phải giải quyết vấn đề này nữa, haiz.... Đúng là có quá nhiều chuyện phải lo mà....

=====

Bonus:

Cơm thịt heo chiên xù

Cơm đùi gà

Cơm thịt bò

Cơm tôm nồn

Cơm chay

Mẹ ơi tui còn chưa ăn gì ;A;

12. Chương 11

Vừa nghe đến giờ ngủ trưa, Eaton tức thì phấn chấn, hần vội vàng ngược cặp mắt to tròn đầy chờ mong nhìn Diệp Tiểu nói, “Thầy ơi, thầy ngủ cùng em được không?” Ôi cái mặt kia mới manh làm sao.

Cái câu ‘ngủ cùng em’ này mà là của một người đàn ông nói với Diệp Tiểu, chắc chắn nghe sẽ ái muội vô cùng, lại còn có tí dâm tà, thực ra thì trong lòng Eaton quả đúng đang không ngừng YY, hần ấp ủ rất rất nhiều suy nghĩ ‘tà ác’ trong đầu.

Nhưng trong mắt Diệp Tiểu, đây là manh a! Cái vẻ mặt tội nghiệp tủ thân này đã chọt đúng nơi mềm mại nhất trong tim Diệp Tiểu mất rồi.

“Đương nhiên, sao thầy có thể để tiểu Eaton của chúng ta ngủ một mình được.” Diệp Tiểu cảm thấy trẻ con là phải được yêu thương dỗ dành, một đứa bé còn nhỏ như vậy đã phải tới một hoàn cảnh quá xa lạ chắc chắn sẽ rất bất an, cậu phải an ủi vỗ về nhóc thật tốt, nếu không phải vì giọng ca hơi í ẹ thì cậu đã chuẩn bị ru một khúc rồi!

“Ôm một cái.” Eaton chớp chớp mắt to ngập nước, hần hy vọng Diệp Tiểu bế mình về ký túc xá để có thể nhân cơ hội tiếp xúc thân mật với Diệp Tiểu, ngoài ra, còn một nguyên nhân nữa chính là hần không đi nhanh được, chân đã ngắn ngắn chậm chậm thì chớ, lại còn béo, mới đi tí đã thở hổn hển hà hển hển!

Thân thể như vậy, đối mặt với mỹ nhân Diệp Tiểu, hần chỉ có thể nhìn chứ chả làm được gì, đúng là không ra cái qué gì cả!

Được rồi, thật ra cũng không phải là chả làm được gì, ít nhất vẫn có thể sờ sờ mó mó.

Diệp Tiểu bế Eaton về ký túc xá, vừa đi vừa nói chuyện với hần, hai người quần quýt dính với nhau như sam.

Phòng quản lý ký túc có chất lượng khá tốt, giường trong phòng ngủ rất lớn, trải chiếu trúc mát lạnh, chăn gối đều sạch sẽ gọn gàng, thực ra tiết trời tháng sáu lúc này không cần dùng chăn, ngủ trưa chỉ cần đắp một tấm chăn mỏng che bụng là được rồi.

“Nào, để thầy thay quần áo cho em, mặc bộ này không ngủ được.” Lau mặt cho Eaton xong, Diệp Tiểu bắt đầu cởi quần áo cho Eaton rồi chuẩn bị đỡ hần ngủ, cậu cảm thấy bộ quần áo này của Eaton vừa rườm rà vừa dày, chẳng giống quần áo mùa hè gì cả, “Sao em mặc nhiều vậy, có nóng không?” Eaton mặc hai lớp

áo gồm áo trong và áo khoác, nhìn thì đẹp cơ mà không hợp mùa. (Thời trang phang thời tiết là đây)

Eaton có xiu xiu ngại ngùng, thầy giáo đang tự tay cởi quần áo của hắn đó! “Dạ, có hơi nóng, em không biết bây giờ nhân giới lại nóng thế, tầm này ở Ma giới bọn em còn lạnh lắm, em mặc vậy được coi là ít rồi.”

“Vậy sao.” Diệp Tiểu hồi tưởng, có vẻ như tất cả các yêu quái đều mặc nhiều quần áo, nếu không phải trong lớp học và ký túc xá đều lắp điều hòa thì thật đúng là không sống nổi, phải bảo bọn họ đổi quần áo mùa hè mới được.

Cơ mà Diệp Tiểu lại nghĩ, quần áo của yêu quái đều kì lạ, hoàn toàn lạc quẻ với xã hội hiện đại, ngập tràn phong cách cosplay, dù có thay thành đồ hè cũng chẳng đỡ hơn là bao, tốt nhất là không để bọn họ dùng quần áo họ mang tới nữa, phải đổi sang loại khác.

Diệp Tiểu nghĩ nghĩ, cậu quyết định, lát nữa sẽ lấy số đo của đám yêu, sau đó mua cho bọn họ vài bộ quần áo mới, từ giờ trở đi để họ thay đổi cách ăn mặc, từ từ sẽ quen, về sau tốt nghiệp nhất định có thể hòa nhập với xã hội hiện đại.

Eaton cởi áo khoác và quần xong, trên người còn mặc một bộ quần áo trong bằng tơ lụa trắng, cởi áo khoác cứng nhắc xong, nhìn hắn càng thêm mềm mềm manh manh, làm Diệp Tiểu cứng chết đi được, ôm vào lòng xoa xoa nắn nắn, “Eaton đúng là đáng yêu mà, lớn lên nhất định sẽ là một đại soái ca!”

“Soái ca là sao ạ?” Lần đầu Eaton nghe được từ này, hắn học Hán ngữ khá tốt, dễ dàng giao tiếp với Diệp Tiểu, cho nên hắn cảm thấy đây là một từ mới, những yêu quái khác hắn cũng không biết.

“Soái ca là người có ngoại hình khôi ngô tuấn tú, chắc chắn ba mẹ em cũng rất đẹp, nếu không thì sao có thể sinh ra một đứa nhỏ xinh đẹp như em được.” Diệp Tiểu nhéo nhéo cái mặt beo beo của Eaton.

Eaton đắc chí muốn chết, thầy giáo không chỉ khen hắn mà còn khen cả phụ vương và mẫu hậu hắn nữa!

“Thầy cũng rất xinh đẹp, là mỹ nhân hiếm có!” Đã được khen ngợi khích lệ, Eaton tất nhiên cũng khen ngược trở lại, hơn nữa đây là những lời thật lòng của hắn chứ không phải nịnh nọt giả dối, hắn thực sự cảm thấy Diệp Tiểu vô cùng xinh đẹp, vô cùng hợp miệng hắn.

Diệp Tiểu đầu đầy hắc tuyến, cậu là đàn ông, mỹ nhân cái gì, hơn nữa mặt cậu cũng không phải thuộc kiểu tinh xảo xinh đẹp, nhưng phải công nhận quả thực có khá nhiều người nói nhìn cậu đáng yêu giống con nít.

Diệp Tiểu cao 1m76, không lùn, nhưng cũng không được coi là quá cao, đã thế mặt còn non choẹt, trông chẳng khác gì học sinh, bảo cậu là học sinh trung học thì thế nào cũng có người tin.

Diệp Tiểu vốn đã rầu về chuyện này rồi, giờ còn nghe Diệp Tiểu gọi cậu là mỹ nhân, trong lòng càng thêm khổ bức.

“Nào, ngoan ngoãn nằm xuống giường.” Diệp Tiểu bế Eaton vào phía trong giường, “Em có muốn xì xì không?”

Eaton đỏ mặt lắc đầu, nói chuyện này với người trong lòng đúng là ngượng muốn chết hà.

Đúng vậy, bạn học Eaton của chúng ta đã thăng cấp Diệp Tiểu trở thành người trong lòng của mình, tuy rằng thân thể hiện tại còn ngăn cản hắn làm hành động cụ thể gì, cơ mà hắn cảm thấy mình đã rơi vào bể tình.

Đây chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết!

Người trong lòng của mình còn lợi hại hơn đám thần tiên kia! Vừa có bản lĩnh lại vừa xinh đẹp, quan trọng nhất là lòng dạ tốt bụng thiện lương, tốt hơn đám thần tiên mắt cao hơn đầu mấy trăm lần! Mấy ngàn lần! Mấy vạn lần!

...

Diệp Tiểu nói đám yêu quái mặc nhiều, kỳ thật chính cậu cũng mặc không ít, lúc trước cậu nghĩ đến xem trường, cho nên đã mặc một bộ âu phục nghiêm chỉnh. Lần đầu gặp phải ăn mặc trang trọng một chút, lần sau đi làm không cần phải mặc như vậy.

Diệp Tiểu cởi áo khoác, nằm xuống cạnh Eaton, đắp chăn mỏng cho mình và Eaton, sau đó dịu dàng nói, “Tốt lắm, chúng ta đi ngủ thôi, nếu lạnh thì bảo với thầy, thầy chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao một chút.”

Eaton không rõ điều hòa là cái gì, nhưng hắn có thể hiểu đại khái, chắc chắn thứ này có liên quan đến nhiệt độ nóng lạnh, là một thứ mới mẻ nhân loại phát minh ra.

Mặt đối mặt ngủ cùng người trong lòng, thân thể dựa vào sát rịt, Eaton cảm thấy tim mình đập có hơi nhanh, thầy giáo đã nhắm mắt lại rồi, hắn có nhích lên chút chút mấy cái được không nhỉ.

Không phải hôn môi đâu, hắn chỉ thơm má thôi, bởi vì hắn là rồng thuần khiết mà!

Có lẽ Diệp Tiểu quá mệt mỏi, sáng nay cậu đã chịu kích thích không nhỏ, vất vả lắm mới chấp nhận được sự thật để bình tĩnh trở lại, cho nên thiếp đi rất nhanh, kế hoạch kể chuyện hát ru cho Eaton cũng quên mất tiêu.

Eaton thì chẳng buồn ngủ tẹo nào, hắn ôm con tim mỏng manh cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của người trong lòng, hết ngắm lại ngía, xác định người trong lòng đã hoàn toàn ngủ say, hắn liền chậm rãi nhích cái thân tí teo của mình vươn mặt tiến gần về phía Diệp Tiểu....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hoc-yeu-quai>